

Lord Ruster

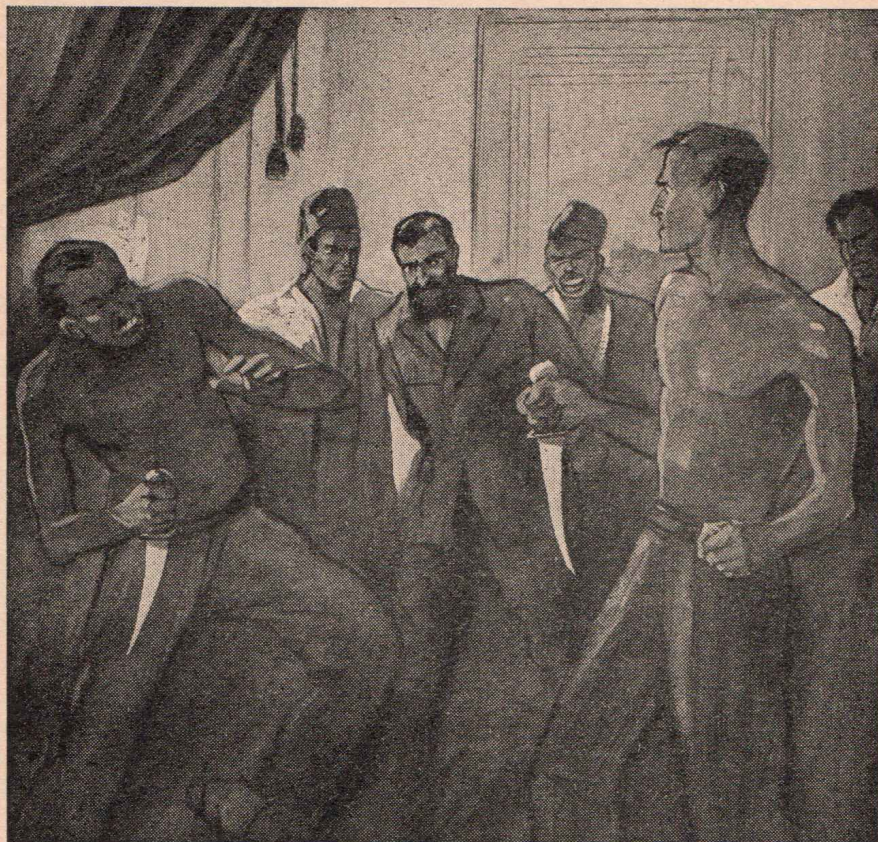
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET DUEL OP DE YAGATAN

N° 2602

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het duel op de Yagatan

HOOFDSTUK I

OP WEG NAAR BEIROET

Vroeg in de ochtend van een stralende lentedag zaten drie mannen bij elkaar in een kamer van een huis met twintig verdiepingen in New York.

Zij waren eenvoudig gekleed en de kamer vertoonde ook niets bijzonders. Zo waren er in New York honderdduizende kamers, zoals er zeker ook miljoenen van zulke gewone mensen waren.

Zij hadden zojuist een ontbijt beëindigd, dat al even eenvoudig was en slechts bestaan had uit een kop thee, geroosterd brood, een gekookt ei en wat ham.

Voor een van de drie mannen moest dat inderdaad wel het uiterste toelaat-

bare zijn geweest, want hij woog, zo op het oog geschat, zeker honderd kilo en hij had het uiterlijk van iemand, die in staat is, een knoop te leggen in een stalen pook, zoals een ander het in een gordijnkoordje doet. Zijn schouders waren ongewoon breed en krachtig gespierd, zijn borst was gewelfd en op een stierennek droeg hij een groot hoofd met een goedig gezicht, met grijsblauwe trouwe ogen.

Ter geruststelling moet ik wel zeggen, dat James Henderson, dat was zijn naam, ervoor gezorgd had, iets meer dan z'n beide metgezellen naar binnen te werken, een half brood, een half pond bijna rauwe biefstuk, een kan

melk en zes eieren. Het was wel niet veel voor hem, maar het was tenminste iets.

Hij zat nu voldaan in een hoekje, met een voorwerp van ijzer in zijn geweldige linkerhand, waaraan hij ijverig zat te vijlen, terwijl hij nu en dan opkeek naar de grootste van de twee andere mannen, die rustig in een ochtendblad las, achterover geleund in een rieten leunstoel, zoals de Amerikanen die zo praktisch en aangenaam weten te maken voor de mens, die behoefte heeft aan wat rust, zonder nu bepaald in zijn bed te willen liggen.

Die man was John Raffles, de grote, Engelse avonturier, lang gezocht door de politie van zijn land, een paar malen gegrepen, een paar malen opgesloten en nooit langer dan twee etmalen vastgehouden.

Dat was het record en het werd drie jaren tevoren bereikt door de stad Birmingham, en die was er niet weinig trots op.

Raffles was nu toevallig hier in New York, zoals hij evengoed in Boston, Tokio of Buenos Aires had kunnen zijn. Het toeval en zijn zwerflust hadden hem hierheen gebracht.

Zijn eigen versie van een bekend sportvliegtuig, had hem en zijn trouwe vrienden, Brand en Henderson in een recordtijd naar de Verenigde Staten gebracht.

Heel wat avonturen waren gevolgd op het gebied van de jacht, jacht op dieren, jacht op goud en soms ook nog jacht op mensen.

Hier in de miljoenenstad had Raffles gevochten tegen de geheimzinnige misdadigersbenden en nu was eindelijk een tijdperk van rust aangebroken en Brand koesterde al de verwachting, dat nu spoedig Raffles zou voorstellen de bagage in te pakken en te vertrekken naar de hoeve van de brave, oude boer, die voor Raffles zijn vliegtuig bewaarde en die zich eerder in stukken zou hebben laten scheuren, dan toe te staan, dat een vreemde, de leeggeruimde loods zou betreden, waarin de geheimzinnige machine was geborgen, waarmee zijn uitvinder door de lucht schoot met een vaart, zoals nauwelijks door een

straaljager bereikt werd.

Raffles las heel rustig zijn krant, zoals het misschien op dat tijdstip door een paar honderdduizend andere bewoners van New York werd gedaan, die in de Undergrond of in hun wagens op weg waren naar hun werk.

Hij liet nu de krant op zijn knieën zakken, keek Brand eens aan, blies een rookwolk uit zijn sigaret en zei:

— Het is een zeer eigenaardig geval.

— Hier in Amerika, valt mij langzamerhand niets meer op, Edward, zei Brand de schouders ophalend.

— Het geval speelt zich niet af in Amerika, beste kerel, maar in het oude Europa, al is het dan in het oostelijk gedeelte.

— Waar gaat het om? vroeg Brand, terwijl hij even opkeek van zijn eigen werk, het repareren van een gesleten schoen, met behulp van een stuk leer, wat spijkertjes en een hamer.

— Wel, een premier van de Franse republiek treedt op als advocaat in een zeer belangrijke strafzaak. Het is waar dat hij geen eerste minister meer is, maar toch is het zeker wel merkwaardig, het ex-hoofd van een regering pleitend voor weduwen en wezen. Stel je eens voor, dat onze Mac Millan met zijn portefeuille onder de arm naar het gerechtshof stapt, een toga en een bef aantrekt en gaat pleiten.

— Het zou hem niet misstaan, geloof ik, zei Brand ernstig. Hij is een bekwaam man.

— Inderdaad, beaamde Raffles.

— Om welke weduwen en wezen gaat het?

— Weduwen zijn er niet en de wees is enige honderden malen miljonair.

Brand liet zijn hamer een ogenblik rusten, en riep uit:

— Drommels. Wie is die Fransman?

— Brand, het is geen Fransman, maar een Levantijn. Op het ogenblik woont hij in Beiroet, hij is een man van vijftig jaar en zijn naam is Joseph Murlock. En voor hem is de premier dezer dagen, om juister te zijn, een week geleden naar de havenplaats Beiroet vertrokken, om daar te gaan pleiten voor zijn Levantijnse cliënt.

— Wat heeft die Murlock dan uitgevoerd? Waarom kan hij het dan klaar-spelen met een Egyptische advocaat? Daaronder zullen toch ook wel knappe koppen zijn?

— Charles, alweer vergis jij je. Er is geen sprake van een misdaad. Het is een civiel geding. Om kort te gaan, de familie van die Joseph Murlock, speciaal zijn oudere broer wil hem onder curatele stellen en Joseph verzet zich uit alle macht daartegen. Om nauwkeurig te zijn: de familie is van plan, hem opnieuw onder curatele te plaatsen, want enige jaren geleden was die maatregel noodzakelijk, omdat mijnheer Joseph met zo gulle hand het geld wegsmeet, dat zelfs zijn ontzaglijke rijkdommen, van zijn vader geërfd, het op de duur niet zouden hebben kunnen volhouden.

— Is de man werkelijk zo rijk?

— Schatrijk, zelfs voor een land als Egypte. Wij hebben hier weer te doen, Charles, met een zeldzaam staaltje van goederen. Luister maar eens waarover de vijftigjarige de beschikking krijgt, als zijn liefhebbende broer er niet in slaagt hem te kortwieken.

Raffles had het blad weer gepakt, zocht even en ging verder:

— Het geslacht Murlock bezit al sinds jaar en dag in Palestina een ontzaglijk grondbezit. De vader van Theodore en Joseph bezat bijna de hele vlakte tussen Haifa en het meer van Tiberias. De Joodse kolonisatie kocht destijds een deel daarvan en men zegt, dat zij voor bijna anderhalf miljoen pond sterling heeft betaald. En dat is nog maar een klein deel van wat de Murlocks bezitten. En nu is het voor mijn gevoel nog altijd vreemd, dat een mens een stuk kan bezitten. Wie nam het 't eerste in bezit, sinds Adam? Welk recht kon die eerste bezitnemer erop laten gelden, boven alle anderen? Hoe is het mogelijk, een stuk van een planeet te erven, waarop wij allemaal geboren worden. Als wij maar niet zo dom, zo ongelukkig dom waren om oorlogen te ontketen, die de hele wereld in verwarring brengen en de boel zodanig in de war sturen, dat in sommige landen grote voorraden levensmiddelen in zee moeten

worden gegooid of op een andere manier vernietigd, omdat er geen schepen of andere transportmiddelen genoeg zijn, terwijl in andere landen door de bevolking honger wordt geleden. Maar ik dwaal af, Charles. Vergeef mij, je weet, hoe graag ik over deze dingen praat. De Murlocks dan bezitten bovendien de markt in de grote havenstad Jaffa en dan hebben zij nog geweldige vermogens aan goud en edelstenen in Syrië en Egypte.

— Als die hardvochtige broer zijn verzoek om die losbol onder curatele te stellen toegewezen krijgt, is dan die arme Josef straatarm? vroeg Brand.

— Straataarm, Charles, antwoordde Raffles ernstig. Want dan moet hij genoeg nemen met een armzalig jaargeldje van een paar miljoen dollar dat onvervreemdbaar is en hem door zijn vader is nagelaten.

Bij het raam liet de reus een bulderende lach horen, die de ruiten deed trillen en verschrikt zei hij:

— Neem mij niet kwalijk, Mylord. Ik vond het zo grappig.

— Maar Josef Murlock vindt het helemaal niet grappig, James, antwoordde Raffles met een glimlach. Hij zegt, dat hij met een paar miljoen dollar niet kan rondkomen. Hij geeft toe, dat hij vroeger misschien aanleiding heeft gegeven om hem van rechtswege onder toezicht te stellen, maar nu is hij radikaal veranderd, totaal verbeterd, een braaf man, die weet, hoe men met geld moet omspringen, die zich behoorlijk zal gedragen en die echt niet gek is. Wat het laatste betreft, van een verminderde toerekeningsvatbaarheid, is ook beslist geen sprake. Maar de tegenpartij beweert, dat Josef staat onder de Onweerstandbare invloed van een vreemde wil. Waarin die vreemde wil zich uit, staat er verder niet bij. Maar dat zullen we wel snel genoeg ontdekken hebben.

Brand, die juist een nieuwe spijker in zijn zool wilde slaan, legde langzaam de hamer neer en vroeg kortaf terwijl hij Raffles strak aankeek:

— Ik zou graag willen weten, wat je bedoelt, Edward?

— Heel eenvoudig, Charles, wij gaan erheen.

— Gaan wij naar Beiroet? stotterde Brand.

— Ja, het moet wel heel belangrijk zijn, dat een ex-ministerpresident van Frankrijk in een burgerlijke strafzaak gaat pleiten.

— Het is toch niet je bedoeling, Edward, mij wijs te maken, dat je daarvoor een reis over de Oceaan en een deel van Europa over hebt?

— Waarom niet? Maar je hebt gelijk, dat is niet mijn enige doel. Ik moet berlist eens kennis maken met die schatrijke Levantijnen. Ik begrijp zelf niet goed, hoe ik zo'n vruchtbaar terrein als Egypte, waar het wemelt van schatrijke mensen, tot nu toe braak heb laten liggen. Maar ik kan dat verzuim herstellen. Als wij vandaag eens vertrokken?

— Lieve hemel, Edward, zo plotse-ling, riep Brand uit.

— Je lijkt wel een bakvis uit het Victoriaans tijdperk, die te huwelijk wordt gevraagd. Die zeiden dat ook altijd, tenminste volgens de humoristische bladen. Jij wilde zelf wel weer eens weg hier. En bovendien ben ik hier voorlopig klaar, de grond wordt mij wel wat warm onder de voeten, mijn buidel is goed gespekt, de gevaarlijkste chef van de grootste bende hier is dood. Ik zie niet in, wat mij nog hier houdt en ik verlang werkelijk naar het kleurrijke oosten, Charles. Deze materialistische Yankees beginnen mij de keel uit te hangen, ik wil poëzie, romantiek om mij heen.

— Maar men zegt, mylord, dat die Levantijnen vol ongedierte zitten, merkte Henderson op.

Brand barstte in lachen uit en ook de lippen van Raffles plooiden zich tot een glimlach, toen hij zei:

— Het is waar, James, dat men daar in het oosten minder op lichamelijke hygiëne is ingesteld dan in de westerse landen. Gelukkig is daar water in overvloed, want wij zullen de hele Middellandse Zee als het ware vlak voor de deur hebben.

— Waar ligt dat plaatsje met die rare

naam, mylord? vroeg Henderson, leer-gerig als altijd.

— Niet zo minachtend, vriend Henderson, antwoordde Raffles. Beiroet is een van de grootste havenplaatsen van Syrië en ligt aan een heerlijke golf, of baai, in de verste oostelijke uithoek van de Middellandse Zee. De stad ligt op een plateau, die wij een heuvel zouden noemen, want die bergvlakte verrijst maar honderd meter boven het zeepil. Maar dat is voldoende om de inwoners een heerlijk uitzicht te verschaffen over de omringende velden en over de zee. Ik zal je een volledige opsomming besparen en ben niet van plan, je al de schoonheden van die stad en haar omgeving voor te schilderen. Je zult het trouwens zelf wel zien, mischien morgen al.

— Als mijn lieve grootmoeder dat nog eens had kunnen beleven, riep Henderson.

— Wat? vroeg Brand verbaasd.

— Dat je tegenwoordig met zo'n enorme snelheid in een grote stalen koker, met een paar vleugels eraan en zitplaatsen erin, door de lucht kunt vliegen.

Met verwoede ijver haalde de reus zijn vijltje over het ijzeren voorwerp dat hij nog steeds in zijn hand had.

Maar nog geen tien minuten later waren de drie mannen al bezig met het uitwerken van hun plan. Brand had niet eens moeite genomen hem tegen te houden. Eerlijk gezegd was hij zelf ook veel te blij, dat men de stad, die, hoe groot ook, voor het drietal veel op een kool begon te lijken, waaruit het ontsnappen hoe langer hoe moeilijker werd, eindelijk de rug weer eens toe kon keren. Zij hadden er zich duizenden vijanden gemaakt, niet alleen onder het geboefte, maar ook onder een zeker deel van de politie, die met de bandieten onder een hoedje speelde. Het was nog voor tien en toen Raffles al een paar grote en mooie diamanten had gekocht voor het geld, dat hij nog in zijn bezit had, want diamanten zijn gemakkelijk te verbergen en houden overal hun waarde.

Hij stak maar een paar duizend dollar

bij zich en dat moest voorlopig voldoende zijn. De auto werd verkocht aan een garagehouder in de buurt. Henderson trok er op uit met de geweren, die voorlopig nutteloos waren en verkocht ze en binnen een half uur was alles afgelopen en waren de drie mannen op weg naar het plaatsje, een dertigtal mijlen ten noorden van New York, waar Dickson, de oude vriend van Raffles, woonde.

Om twaalf uur hadden zij New York al ver achter zich met al haar gevaren

en haar genietingen, om half één gebruikten zij de maaltijd in de eenvoudige huiskamer van Dicksons huis en om één uur steeg de Sperwer in duizelingwekkende vaart op en draaide trots en zelfbewust in oostelijke richting naar de Oceaan.

Vijf minuten later gleed het reusachtige Vrijheidsbeeld aan de ingang van New York's haven als een nauwelijks te herkennen poppetje onder het vliegtuig door, dat pijlsnel door de lucht schoot.

HOOFDSTUK II

DE INVLOED VAN DE VREEMDE WIL

Onder normale omstandigheden en bij windstilte kon de Sperwer gemakkelijk desnoods dagen achter elkaar een onvoorstelbare snelheid bereiken. Ditmaal stond er echter een tamelijk krachtige tegenwind en aangezien Raffles volstrekt geen haast had, dreef hij de snelheid niet al te hoog op, om zijn kostbare toestel niet te forceren.

Tot zijn grote verwondering moest Henderson nu zelf wel vaststellen, dat er iets met de zon niet in orde leek te zijn. Dat machtige, onmisbare hemellichaam immers leek met een ongewone snelheid zijn schijnbare boog aan de hemel te beschrijven en het was uren eerder middag dan normaal.

Hij nam de zaak maar zoals zij lag en maakte al voorbereidselen voor een avondmaal toen Brand hem toeriep:

— De zon geeft de middag nu wel aan, James, maar onze maag doet dat nog lang niet. Houd jij je maar liever aan je horloge. Dat wijst nu drie uur en dat is wel wat vroeg om te dineren.

Henderson krabde zich eens achter zijn oor, en keek door het smalle raampje naar buiten, toen hij plotseling voor zich wees en een kreet slaakte.

De lucht was zo goed als onbewolkt

en van het puurste blauw. Men kon tientallen kilometers verder zeer gemakkelijk alles onderscheiden. En men zag dan ook dadelijk het voorwerp, dat de aandacht van Henderson had getrokken en dat zich statig door de lucht voortbewoog. De sigaarvormige gedaante, het zilverachtige glanzen van het oppervlak van het ding, de hoogte waarop het zich bevond, lieten al spoedig niet de minste twijfel over wat het was.

Het was een groot luchtschip, dat onderweg was van Europa naar Amerika.

De drie mannen keken elkaar aan. Wat zou dat zijn?

Raffles meende dat het systeem: lichter dan de lucht al lang opgegeven was en dat de aandacht van de luchtvaartwetenschap geheel gericht was op het vliegtuig, om dit toestel steeds veiliger en steeds sneller te maken, of door straalaandrijving.

Onwillekeurig gingen de gedachten van Raffles in de richting van de atoomenergie. Nu de geweldige krachten, vrijgekomen door atoomsplitsing zich in de bom van Hiroshima en de latere proefexplosies hadden geopenbaard, zou het niet onmogelijk zijn, dat men

er iets op gevonden had om deze krachten te benutten voor luchtschipsaandrijving.

Intussen minderde de afstand tussen het luchtschip en het vliegtuig zienderogen met buitengewone snelheid en Raffles begon een grote boog te beschrijven, terwijl hij zijn toestel nog liet stijgen. Hij was er helemaal niet op gesteld, te duidelijk te worden gezien door de mensen aan boord van die geheimzinnige ballon, die daar zo statig kwam aandrijven, met een snelheid, die zeker niet ver van de honderdvijftig kilometer moest zijn.

Zij hadden daar ongetwijfeld radio aan boord en mededelingen over deze ontmoeting konden hen alleen maar last veroorzaken.

In een duizelingwekkende vaart schoten de twee zo verschillende luchtvaartuigen elkaar voorbij en als in een bliksemflits zagen Brand en Henderson de ballon onder zich, blinkend als zilver. Een paar seconden later hadden zij het luchtschip al uit het oog verloren in de fijne nevel, die kwam opzetten.

— Het is wonderlijk, wonderlijk mijnheer Brand, zei de reus. Het is bijna om er bang van te worden. Het is de vooruitgang, zult u zeggen, maar ik vraag me zelf af: Waar moet dat heen? Waar is de grens?

— Ik denk ergens op Mars of Jupiter, misschien de maan, James, antwoordde Brand half ernstig, half glimlachend.

— Geloof u, dat dat werkelijk mogelijk zal zijn? vroeg Henderson ongelovig.

— Lees de kranten maar eens na, James, dan zul je zien, dat al twee mensen, een Rus en een Amerikaan, in een soort kunstmaan buiten de dampkring zijn geweest.

Het werd intussen buiten snel donker.

Het vliegtuig was nog pas enige uren onderweg, toen men als, om iets te kunnen zien, in het toestel de lampjes moest aandoen.

Want toen was het op die breedte al negen uur in de avond.

De mannen hadden echter nog geen behoefte aan slaap, want het zou vol-

gens Amerikaanse tijd pas zes uur in de avond geweest zijn.

En in plaats van te slapen dineerden zij dus. Met grote handigheid had Henderson in de kleine kombuis een paar gerechten klaargemaakt, die voortreffelijk smaakten. Na de maaltijd stelde Raffles de automatische piloot buiten werking en ging weer achter de knuppels zitten.

De nacht was buitengewoon helder. Als diamanten schitterden de sterren aan het firmament. De wind was gaan liggen en de snelheid van de machine was nog groter geworden.

Toen zijn horloge half tien in de avond wees, zag Brand het eerste licht. Het was de vuurtoren van Coruna, op het uiterst noord-westelijke punt van Spanje.

Tevreden dat hij zo goed koers had weten te houden, stuurde Raffles de machine verder, steeds verder.

En toen beleefde de verbaasde Henderson voor de tweede keer het wonder van het onbegrijpelijke gedrag van de zon. Want het werd al weer dag, lang voor hij erop gerekend had. Hij keek verbluft op zijn horloge, zag dat het tien uur was, keek naar het oosten en schreeuwde toen bijna uit:

— Dat is toch niet eerlijk, mylord. Waar blijft mijn nachtrust? ik wil gaan slapen en het is alweer dag.

— Je zult het wel moeten nemen, James. Daar onder zie je de Golf van Biskaje. Wij vliegen boven Europa en of wij ons verzetten of niet, er is nu eenmaal een tijdsverschil van zes uren, en als jouw horloge tien uur aanwijst, dan is het hier al vier uur in de ochtend, wat je trouwens wel moet geloven, want daar heb je de zon al.

Inderdaad rees stralend, als een gouden schijn, de zon boven de kim en baande zich een weg door de lichtrood gekleurde wolkjes, die verschrikt in alle richtingen wegstoven.

Alles beloofde een verrukkelijke dag.

Raffles raadpleegde even de verschillende instrumenten, de hoogtemeter, de gazometer, die de stand van het samengedrukte gas in de cilinder aangaf, de snelheidsmeter en zei toen:

— Als alles goed gaat, kunnen wij binnen een uur het doel van onze reis bereikt hebben.

Toen Raffles dit zei, vloog de Sperwer op een hoogte van ruim vijfduizend meter boven Sicilië, een half uur later boven Creta, en twintig minuten daarna liet het vliegtuig Cyprus aan bakboord liggen, daalde en koerste recht op Beiroet aan, waarvan de minarets, de moskeeën en de weinige kerktorens zich al tegen de azuurblauwe hemel aftekenden.

Raffles keek scherp uit naar een goed veld, maar om verschillende redenen wilde Raffles daar liever geen gebruik van maken. Hij hield dus wat noorderlijker aan, in de richting van het havenplaatsje Anteljas, nauwelijks twintig minuten per trein buiten Beiroet.

Het is meer een dorp dan een stad, en lastige autoriteiten zouden er wel niet zijn.

Na een paar grote kringen te hebben beschreven, ontdekte Raffles een braakliggend veld, vlak bij het dorp, omgeven door een paar grote loodsen, dat uitstekend geschikt leek.

In grote spiralen zakte de Sperwer naar de aarde en streek tenslotte neer midden op het veld en Henderson verklaarde later vol bewondering, dat hij als hij een vol glas wijn in de hand had gehad geen druppel zou hebben verloren, zo fijn had mylord het uitgemikt.

En hij bekommerde zich verder maar er niet om, dat de zon al tamelijk hoog boven de kim stond, terwijl zijn horloge middernacht aanwees.

Hij zou het dan maar voor twaalf uur in de middag houden en aannemen, dat zijn horloge zes uur voorliep, in plaats van zes uur achter.

Direkt toen de machine was uitgelopen, kwamen er enige mensen toeschieten in bonte kleren, rood en wit gestreepte mantels en hoofddoeken, die in een onbegrijpelijk taaltje hun diensten aanboden. Spoedig verscheen ook de eigenaar van het veld, die gelukkig uitstekend op de hoogte bleek te zijn van de waarde van Amerikaans bankpapier en met wie Raffles het al heel snel eens werd. Er werd een loods van

plaatijzer voor hem ontruimd en het vliegtuig vond er een plaats.

Raffles kreeg de sleutel en sloot de deur af, maar toen bleek het toch, dat men in het dorp niet zo achterlijk was, als hij hoopte, want trots als een pauw kwam er een soort van politie-autoriteit aanstappen, die gebrekkig Engels sprak en met wie Raffles een kort gesprek voerde, dat op verrassende wijze eindigde, toen er snel en ongezien een goudstuk overging uit de blanke hand van de Engelsman, in de bruine van de Syriër.

De brave politieman nam daarop direkt genoegen met de papieren, die Raffles hem liet zien, sloeg de hand aan een soort van kepi, draaide zich om op zijn blote voeten en wandelde toen terug in de richting van het stadje.

Nu waren de drie mannen volkomen vrij om te gaan of te staan, waar zij wilden. Een boer bracht hun in een afschuwelijk piepende kar, Henderson hield vol, dat die bij de doortocht door de Rode Zee gebruikt moest zijn, naar het havenstadje.

— En wat gaan wij nu doen? vroeg Brand, zodra zij uit het krakende voertuig waren gestapt.

— Slapen, mijn jongen, antwoordde Raffles lakoniek. Het mag dan dag zijn, wij hebben toch behoefte aan rust. Je horloge wijst één uur aan en zo'n tocht blijft nog altijd vermoeiend. Hier is een logement, dat er niet kwaad uitziet. De eigenaar staat al grijnzend tegen ons te buigen.

Nog geen kwartier later lagen de drie mannen in even zoveel niet al te slechte bedden en sliepen, alsof het midden in de nacht was en zij werden pas wakker toen het alweer middag was. Verkwikt door die rust en hongerig stonden zij op, wasten zich zo goed als het ging op de binnenplaats van het logement bij een soort pomp of beter gezegd een waterput tot grote verrassing van een dozijn smerige kinderen, gebruikten in de gelagkamer een maaltijd, die bestond uit schapenvlees, geitenkaas en een soort zure room met kostelijke, sappige schijven sinaasappel, staken hun pijpen op en voelden zich

volkomen tevreden.

Want vanuit het venster hadden zij een prachtig uitzicht over de schilderachtige markt en over een deel van de drukke haven.

Maar Raffles bleef nooit lang in een contemplatieve bui, sprong na een half uur alweer op, ging met de waard praten en kwam terug met de boodschap:

— Over een kwartier vertrekt er een trein naar Beiroet. Vlug voortmaken. Het werk wacht.

Brand zuchtte. Hij kende dat soort werk langzamerhand wel. En even wenste hij vurig, dat Raffles van gedachten zou veranderen en dat zij, al was het maar een week, konden uitrusten in deze prachtige omgeving onder deze schitterende hemel, omringd door deze blauwe bergen.

Maar al was het dan met een zucht, tien minuten later was hij aan het kleine smerige station en een ogenblik later op weg naar de grote havenplaats, in een verdacht schommelend treintje, dat nu en dan zin scheen te hebben een paar capriolen naast de rails te maken.

Een paar Syriërs, in kleurige kleren en met kaalgeschoren hoofden, bronzen gezichten en koolzwarte ogen maakten de reis in dezelfde coupé.

Zij spraken vrij goed Engels en ontloopten zich als welgestelde kooplui.

Raffles wist al gauw ongemerkt het gesprek te brengen op de zaak, die hem hierheen had gebracht en de twee kooplui bleken uitstekend op de hoogte te zijn.

De eerste zitting van het proces was al de volgende dag en de algemene opinie was, dat Theodore Murlock er zeer waarschijnlijk niet in zou slagen, zijn jongere broer Josef onder curatele te krijgen.

— Ik heb iets in de dagbladen gelezen van een zekere invloed door een vreemde wil op Josef Murlock uitgeoefend. Dat waren de woorden. Wat is dat voor invloed?

De beide Syriërs keken elkaar aan en begonnen tegelijk aan hun gitzwarte lange baarden te plukken.

Toen begon de eerste:

— Die invloed, vreemdeling, bestaat inderdaad.

— De vreemde wil ook, zei de ander gewichtig.

— Beiden zijn een, begon de eerste weer.

— En samen heten zij Odette de Castagnac, besloot de tweede koopman.

— Maar dat is de naam van een revuester, riep Brand verbaasd uit. De Castagnac, zo heten acht van de tien revuesterren in Frankrijk.

— Zij geeft die naam op, dat is alles wat ik zeggen kan, antwoordde een van hun reisgenoten rustig. Zij is een Franse vrouw. Volgens uw begrippen is zij buitengewoon knap. Haar ogen zijn blauw als de hemel op een vroege zomerdag, haar tanden zijn wit als sneeuw, die op de toppen van de Himalaja ligt. Haar haar is geel als het rijpe graan voor de zeis van de landbouwer het neervelt.

Raffles nieuwsgierig geworden, vervolgde:

— Hoe is de verhouding tussen die Franse vrouw en mijnheer Josef Murlock?

— Men zegt... een soort liefdesverhouding, gaf een van de kooplui ten antwoord. Zij houdt van pracht en praal, zij rijdt in een snelle sportwagen en weet zich als een koningin te kleden.

Raffles en Brand wisselden een blik. Dat was dus de invloed van de vreemde wil. De vijftigjarige Murlock had een vriendin, die hem natuurlijk steunde in zijn strijd om het miljoenenkapitaal, zonder enig toezicht van derden, te mogen besteden zoals zij dat zelf verkoos.

— Zij wil dolgraag met hem trouwen, begon een van de Syriërs weer. Theodoor Murlock tracht dit tot iedere prijs te beletten en zegt dat deze vrouw hem onwaardig is.

— Waar woont Josef? vroeg Raffles na enige ogenblikken te hebben nagedacht.

— In een van de mooiste paleizen van de stad die wij naderen, vreemdeling.

— En Odette de Castagnac?

— Zij ook, antwoordde de man lachend.

— Heeft zijn advocaat zijn intrek bij hem genomen?

— Neen, die logeert in een van de grootste hotels. Hij heeft echter iedere dag besprekingen met zijn cliënt.

Op dat ogenblik verminderde de trein zijn snelheid. Men naderde de grote stad. Slechts met moeite had men tussen de bergen ruimte kunnen breken voor het leggen van de rails.

Overall rezen zij op, totdat plotseling als met een ontzaglijk groot mes, de bergketen werd afgesneden en de stad Beiroet zichtbaar werd.

De stad was ongelijk gebouwd, hoog en laag, er waren oude huizen maar ook moderne, er waren prachtige winkels, zoals men die in de grote winkelstraten van Londen vindt, naast hele, kleine, duistere bazars.

Er reed een elektrische tram moeizaam tegen de berghelling op, maar vlak bij het station trok een kleine kudde hoog beladen kamelen voorbij.

Het Oosten en het Westen ontmoeten elkaar hier, ondanks de bekende versregel van Rudyard Kipling, de grote Engelse dichter.

De trein stond stil aan een van de perrons van een tamelijk groot station, westers ingericht, maar met een Egyptische chef, die verbazend trots scheen te zijn op zijn witte uniform en zijn pet met gouden band.

Raffles en zijn beide metgezellen waren nauwelijks uitgestapt, na afscheid te hebben genomen van hun Syrische reisgenoten, die dadelijk in een gereedstaande auto stapten, of zij werden omringd door een aantal schreeuwende en bedelende jongens en mannen, die zij met moeite van zich af konden houden.

Het uiterlijk van de reizigers was op dat tijdstip eigenlijk niet geschikt om dadelijk hun intrek te kunnen nemen in een van de grote hotels. Zij droegen tamelijk versleten vliegakkers. En aangezien Raffles ook iedere gedachte aan een vliegtuig zo snel mogelijk wilde laten verdwijnen, trok hij eerst in een

derde rangs hotel, liet zich daar een maaltijd voorzetten en daarna door Brand behoorlijke kleren kopen.

Zij trokken hun nieuwe sneeuwwitte tropenpakken aan in een van de badinrichtingen en lieten hun oude kleren terugbrengen naar het hotel. Dit alles gebeurde in een van de armoedigste wijken en Raffles meende dat de logementhouder de kleren binnen twee dagen zou hebben verkocht.

De drie mannen lieten zich scheren, kochten een weekendtas en wat toiletartikelen en verder alles wat een reiziger, die zijn grote bagage aan het station laat staan, doorgaans zo bij zich heeft en toen pas nam Raffles een taxi, en liet zich naar een van de beste hotels rijden, in het hartje van de Europese wijk en halverwege de berghelling gelegen.

Het hotel was opgetrokken uit een soort witte mergelsteen, die al op vijftig passen afstand de indruk wekte van marmer.

Er was een groot terras voor, met een balustrade en vandaar had men een heerlijk uitzicht over bijna de hele stad, op de haven en over een groot deel van de baai. Aan weerszijden stonden palmen. Men kon zich hier zelfs een ogenblik te Monte Carlo wanen.

Raffles bestelde kamers voor zich zelf, voor zijn secretaris en zijn chauffeur en zijn hele optreden deed, zoals gewoonlijk, het personeel voor hem vliegen. Hij kreeg dadelijk een uitstekende kamer op de eerste verdieping, met een balkon, Brand zou het vertrek ernaast aan de andere kant van dezelfde gang, krijgen en Henderson kreeg een kamer waarvan het venster uitzicht gaf op een ruime binnenplaats, die er meer uitzag als een palmentuin en waar het meestal zeer druk was. Men zag er dikwijls auto's, prachtige paarden, kamelen en muilezels. Kleine bruine jongens roskamden de paarden, voerden de kamelen of poetsten de auto's op.

Een kwartier later waren de drie mannen geïnstalleerd en kon Raffles aan het uitwerken van zijn plannen beginnen.

HOOFDSTUK III

ODETTE DE CASTAGNAC

Het was ongeveer een week later, toen er voor een prachtig, groot huis, ongeveer een half uur buiten de stad, een prachtige auto stilstond, bestuurd door een inlandse chauffeur, gekleed in een smetteloos witte jas met een rode kraag en een pet, waarop een Duitse kolonel jaloers zou zijn geweest.

Het was een prachtige Daimler, afkomstig uit een van de bekendste Europese fabrieken, waarvan de kap nu was neergeslagen, want het weer was warm, de hemel wolkeloos.

Het huis lag op een lage heuvel, volkomen afgezonderd en was door een parkachtige tuin, vol met de kostbaarste gewassen, gescheiden van de goed onderhouden straatweg. Een hek, zeker twee meter hoog, dat alleen al een fortuin moest hebben gekost, liep om de hele bezitting heen.

De auto stond nog niet stil of boven ging de deur open en een hele zwerm bruine bedienden verscheen, de meesten in het wit, die zich eerbiedig aan weerszijden van de grote trap, die van de hoofdingang van het huis, een waar paleis, naar de tuin en verder naar het hek voerde, opstelden.

En daar kwam, trots als een koningin,

een dame aan, blank van gezicht en op een schilderachtige manier gekleed, half westers, half oosters, met een kleine hoed op, die haar alleraardigst stond, waaraan een grote sluier was vastgemaakt.

Zij keek een paar maal om, terwijl ze de trap afliep, wenkte ongeduldig en toen verscheen er een kleine, magere man, nog bezig met het dichtknopen van zijn dunne overjas.

Die man was Josef Murlock. Hij was vijftig jaar, maar hij zag er uit als zestig, met slappe trekken, half gedoofde blik, kromme knieën en zo goed als helemaal kaal. Zijn lippen waren dik en rood. De kleine, zwarte ogen gingen onrustig rond, als van iemand die gevaar vreest. Aan vier van zijn vingers schitterden grote diamanten.

Hij droeg onder zijn westerse overjas een soort uniform van wit linnen met een nauwe pantalon.

De bedienden bleven eerbiedig gebogen staan, totdat de man en de vrouw voorbij waren. Een van hun was vooruit gehold en had het hoge hek open gemaakt. De chauffeur opende haastig het portier.

— Odette, loop toch niet zo vlug,

hijde Murlock. Het is veel te warm. Heb je zo'n haast.

— Ik heb altijd haast, antwoordde de Française ongeduldig. Straks zijn wij te laat voor de wedstrijd.

Murlock zei niets, maar hielp gedwee de mooie vrouw bij het instappen. Toen hij eenmaal naast haar zat, leek hij net een kind naast zijn moeder, zoveel kleiner was hij.

De chauffeur had zijn bevelen zeker al gekregen, want hij sprong dadelijk weer achter het stuur, de wagen reed weg, sloeg een brede zijweg in en reed toen om de stad heen, naar het prachtig gelegen poloveld, waar die middag een wedstrijd gespeeld zou worden.

Het tweetal had ongeveer tien minuten gezweven, toen Odette plotseling haar grote, hemelsblauwe ogen op de man naast zich vestigde en vroeg:

— Vertel me nu eens, Josef, hoe denk je nu eigenlijk over ons huwelijk? Het wordt nu toch tijd, dat je een beslissing neemt. Je hebt je proces gewonnen, je kunt dus over je rijkdommen beschikken, je bent vrij om te doen en te laten wat je wil. Waar wacht je nu eigenlijk nog op?

Murlock plukte schichtig aan zijn zwart geverfd snorretje, wreef eens over zijn magere knieën en antwoordde toen in zeer goed Frans met een lachje, dat niet helemaal echt klonk.

— Ik kan me eigenlijk dat verlangen van je niet goed voorstellen, kindje. Waarom zouden wij ons verbinden? Heb je het zo niet goed? Wat ontbreekt je?

— Wat mij ontbreekt? riep Odette de Castagnac heftig uit. Nogal een vreemde vraag. Je naam natuurlijk. Moet ik mij maar steeds laten welgevalen, dat die deftige Engelsen mij hier met de nek aanzien?

De Syriër meesmulde, maar hij zorgde er wel voor, dat Odette dit niet te zien kreeg. Over haar goede naam had hij zo zijn eigen opvattingen. Hij probeerde haar te sussen.

— Laten wij niets overijld doen, kleine Odette. Het huwelijk is een heel ernstige zaak. En mijn familie zou het mij erg kwalijk nemen, als ik mij bond

aan een Europese vrouw. Er is al een schatrijke Egyptische dame voor mij uitgezocht, en...

— Ja, dat weet ik wel, viel Odette hem driftig in de rede. Een vrouw van over de veertig, gerimpeld als een overrijpe appel, tanig, die er uitziet als een toverheks. Met zo iets moet ik concurreren? Houd je dan niet meer van mij, Josef?

— Ik aanbid je, mijn kleine gazelle, verzekerde Murlock.

— Nu, trouw me dan. Wat belet je? En maak er wat haast mee, anders zal ik me ergens anders moeten voorzien.

Dit vooruitzicht scheen de Syriër toch af te schrikken, want hij pakte haar arm en zei vleierend:

— Dat zal mijn kleine Odette toch niet doen. Wij zullen nog even moeten wachten. Haast is iets voor jullie Westelingen. Je hebt een leven als een koningin, wees daar voorlopig tevreden mee.

Odette maakte zich ongeduldig los en keek zwijgend de andere kant uit, naar de olijfbomen met hun knoestige stammen, naar de boomgaarden, langs de hellingen der bergen en naar de andere auto's en enige ruiters, die ook op weg schenen te zijn naar het poloveld.

Zij had ondanks zijn smeekbeden geen woord meer gezegd, toen de auto tenslotte stilstond voor de ingang van het met veel kosten aangelegde poloveld.

Odette trad met haar halsstarrige minnaar binnen, liep langs de loketten, langs de wit geschilderde zijwand van de grote tribune, en liet zich nors en zwijgend haar plaats wijzen.

Het was al vol, overal zag men de kostbare toiletjes van de dames, talrijke hooggeplaatste Egyptische ambtenaren, officieren van het leger, en enkele geëmancipeerde inlandse dames, die meesten nog gesluierd, zodat alleen hun donkere, gloedvolle ogen te zien kwamen.

Het poloveld strekte zich als een grote rechthoek, smaragdgroen, smetteloos uit onder de wolkenloze hemel, omgeven door een dubbele rij oude bomen, die met grote kosten naar hier waren over-

geplant.

Het publiek bleef toestromen en toen de wedstrijd begon, waren zo goed als alle plaatsen bezet. Er luidde een bel, en tussen de beide hoofdtribunes verschenen de ruiters op hun levendige, dansende poloponnies.

Zij werden op de voet gevolgd door de staljongens met de reserve-paarden, voor ieder speler een.

De dieren werden in een hoek van het veld samen gedreven en het was duidelijk te zien, hoe ongeduldig zij waren om met het opwindende, moeilijke spel te beginnen.

De tien spelers droegen allen hun lange slaghamers over de schouder. Allen waren zij in het wit, maar vijf van hun droegen brede, vuurrode banden dwars over de borst. De scheidsrechter nam zijn plaats in, de spelers stelden zich op, een schrille fluittoon klonk en tien paarden stormden tegelijkertijd vooruit, op de bal af, die in het midden van het veld was neergelegd.

Odette keek aanvankelijk vrij onverschillig toe, nog steeds uit haar humeur, totdat haar aandacht werd getrokken door een van de spelers van de rode partij. Hij was lang en krachtig gebouwd en misschien iets te zwaar voor polo-speler, maar zijn weergalozе rijkunst en een merkwaardige behendigheid met de lange hamer, die bliksemsnel opzij van zijn rennende paard en voor de borst van het dier heen en weer bewoog, maakten dit ruimschoots goed.

Hij droeg geen pet maar een soort kleine tulband. Zijn gezicht was donkerbruin. De onderkant ging schuif onder een fraai geknipt, spits, gitzwart baardje, net als het kleine snorretje.

Zij bracht haar kijker aan het oog en volgde de ruiter, die juist zij aan zij met een tegenstander als een wervelwind op zijn snelle pony over het groene veld stooft, over de hals van zijn paard heengebukt en behendig de witte bal voor zich uitdrijvend.

— Maar die hoort er niet bij, riep zij tenslotte uit. Die man speelt niet in het Egyptische vijftal. Wie is hij? Wat een knappe vent.

Murlock keek een beetje zuur en wees

zwijgend op een knecht, die langzaam onder langs de loges liep, met een groot zwart bord op zijn schouder, waarop iets geschreven stond.

Odette moest weer haar prismakijker pakken om de letters te kunnen onderscheiden. En zij las:

— Wegens ziekte van Ali Soya zal Radja Bashyam Aiangar onvoorbereid midvoor spelen.

Iedereen had dat bord al gelezen en keek verwonderd naar die vreemdeling, de rijzige Indiër, die één scheen te zijn met zijn paard en het dier plotselinge wendingen liet maken, alsof hij het al lang bereden had. En toch was dit onmogelijk, want twee dagen tevoren had het publiek, dat altijd meeleeft met de stedelijke poloclub, Ali Soya nog bij de training gezien. En polo-ponnies zijn nu eenmaal buitengewoon gevoelig voor de minste beweging van de berijder, aan wie zij gewend zijn.

En al heel gauw ving Odette de Castagnac hier en daar iets op van mensen, die beter op de hoogte bleken te zijn.

Bashyam Aiangar was enorm rijk, reisde nu voor zijn plezier, was in kennis gekomen met de aanvoerder van de stedelijke poloclub en had zich onmiddellijk aangeboden als plaatsvervanger, toen hij hoorde dat de uitstekende midvoor, in zijn eigen club niet te vervangen, ziek geworden was. En aangezien de roden niets te verliezen hadden en met iedere plaatsvervanger toch zeker verloren zouden hebben van het zeer sterke Engelse vijftal, had de aanvoerder het aanbod van de Indische vorstenzoon aangenomen, half uit hoffelijkheid, half in de hoop, dat de man werkelijk zo goed was als hij beweerde.

Nu, goed was hij. Hij was zeker even goed als de arme Ali, die nu met koorts in bed lag, zich verbijtend dat hij zelf niet kon meespelen en dat zijn vijf ponnies, zijn trouwe makkers, nu bereden zouden worden door een vreemdeling, die de dieren misschien in die ene wedstrijd grondig zou bederven.

Maar de Indiër zag er uit als iemand, die paarden kreupel rijdt, ze mondschuw maakt of hun zenuwen in de war brengt.

Bij de eerste wisseling van paarden stonden de roden al twee doelpunten voor. En tweemaal had die bruine centaaur de bal tussen de palen doorgejaagd. En het vreemdste was, zijn pony was het minst bezweet.

Hij zat in een oogwenk weer in het zadel van het tweede paard, totaal niet vermoeid en zwaaide met zijn gespierde arm de lange hamer.

Odette kon geen oog meer van hem afhouden. Wat was hij soepel, wat was hij sterk. En nog belangrijker, wat moest hij rijk zijn.

Wat hoorde zij daar fluisteren, in de loge naast haar?

Die man had diamanten zo groot als een duivenei, miljoenen waard. Van zijn vader zou hij een enorm fortuin erven.

En dan zijn uiterlijk. Wat een verschil met de kleine, uitgedroogde, kale man naast haar, die nu precies op een oude man leek, zoals hij daar gebogen zat, terwijl hij nu en dan boos naar haar keek, want hij durfde nog jaloers te zijn ook, mijnheer Murlock.

Het spel ging verder, om de vijf minuten verwisselden de spelers van paard, de rust brak aan en dadelijk drong Odette er op aan, naar de stallen te gaan, zogenaamd om de ponnies te bekijken. Murlock weigerde kortaf. Toen ging zij rustig alleen. Zij kwam net op tijd om te zien hoe de Indische vorstenvrouw afsteeg, zijn paard even op de glanzende hals klopte en het toen over liet aan de zorgen van de groom.

Hij kwam vlak langs haar heen en keek haar in het voorbijgaan even glimlachend aan met zijn donkergrijze ogen, die schitterden onder zijn borstelige wenkbrauwen.

Zij beantwoordde die blik vrijmoedig en zeer gelukkig ging zij terug naar haar plaats, met een plannetje in haar hoofd, dat Murlock zeker niet leuk zou hebben gevonden.

Toen zij na afloop van de wedstrijd, die met een grote voorsprong door de rode partij was gewonnen, naast Murlock in de grote auto weer terugreed, dacht Odette de Castagnac nog steeds aan de knappe, schatrijke Indiër. Na tien minuten ongeveer begon de Levan-

tijn met een geniepig lachje:

— Denkt mijn kleine gazelle nog altijd aan de wedstrijd?

— Ja, het was een prachtwedstrijd. Ik ken geen enkele sport die zo mooi is, behalve misschien ijshockey.

Zij wilde nog iets zeggen, toen zij plotseling zweeg bij het zien van een ruiter, die onverwachts uit een zijweg kwam en bijna onder de auto was gekomen, die door het dichte struikgewas en voor hem niet te zien was geweest.

Het paard stond onmiddellijk op de trillende achterbenen en Odette slaakte een gil, want het dier dreigde op de motorkap neer te komen. Door een behendige beweging wist de ruiter zijn rijdier echter nog net opzij te krijgen, terwijl de chauffeur sterk remde.

Door de schok viel Murlock bijna op zijn knieën, maar Odette keek met stralende blik de ruiter aan. Het was Bas-hyam, de Indiër.

Hij nam dadelijk zijn lichte vilthoed af en zei met een diepe, klankrijke stem:

— Madame, ik vraag u duizendmaal excuus, dat ik u heb laten schrikken. Het is mijn schuld.

— Maar verontschuldig u toch niet, mijnheer, riep de jonge vrouw levendig. Het scheelde weinig, of er was een vreselijk ongeluk gebeurd. Bent u niet gewond? En uw paard?

— Geen van beiden, madame, antwoordde de Indiër hoffelijk. U bent erg bleek.

— Zij mankeert niets, antwoordde tamelijk ruw voor haar, Josef Murlock.

— Ik hoop, dat Madame mij zal toestaan spoedig naar haar toestand te komen informeren? Dat is toch uw huis, daar? Ik heb toch het genoegen met mijnheer Murlock en met Madame Odette de Castagnac?

De Française werd vuurrood en wierp de kleine man naast haar een snelle, vinnige blik toe. Dat was nu zijn schuld.

Maar beminlijk en met haar liefste stemmetje zei zij tegen de Indiër:

— Maar dat spreekt toch vanzelf, Radja, dat het ons een grote eer zal zijn u te ontvangen. Wacht eens, vanavond hebben wij een soirée. Daar kunt

u niet ontbreken. Wij hebben u vandaag zien spelen. Het was prachtig. Mag ik zeggen, tot vanavond?

Zij had hem haar kleine blanke hand toegestoken en om haar te kunnen kussen moest de Indische vorst zich diep voorover bukken. Hun blikken ontmoeten elkander een ogenblik.

Toen richtte hij zich op en zei:

— Ik zou het mijzelf nooit vergeven, madame, als ik uw vriendelijke uitnodiging afsloeg. Tot vanavond, mijnheer Murlock. Ik kan u niet zeggen hoe blij ik ben, dat ik met u in contact ben gekomen. En ik wens u geluk met de vriendschap van een zo bevallige vrouw, met een zo vergevensgezinde geest, tegenover mensen, die haar auto dreigen te beschadigen.

Een korte ruk aan de teugels en de weg was vrij. Odette knikte nog eens liefdallig en de auto reed weg.

De Indische vorstzoon keek de wagen een tijdje na en bromde tussen de tanden:

— Jij heks, ik geloof dat ik je door heb. En ik weet nu, dat het goed was om op deze manier een visje uit te gooien. Niemand wist te zeggen, waar eigenlijk het geld van Murlock is, maar hoogstwaarschijnlijk zal jij dat wel weten. En ik ben heel blij kennis met je gemaakt te hebben. Tot vanavond, schone intrigante.

En hierop keerde de Indiër zijn paard om en reed weer langs de zijweg naar de stad terug.

HOOFDSTUK IV

DE DIAMANTEN

Als rijke Oosterlingen een feest geven en hun best doen, dan bestaat er in heel Londen geen enkele inwoner, hoe rijk ook, die een dergelijke weelderige show kan organiseren. Hetzelfde geldt voor Parijs en zelfs voor New York.

En Josef Murlock werd bovendien ook nog beschouwd als een man, die de waarde van het geld niet kende en het zonder na te denken links en rechts rondsmeet. Geen enkele rijkdom is echter onuitputtelijk, zelfs niet die van een oosterling en zelfs niet als hij Josef Murlock heet.

Het prachtige huis fonkelde die avond als het ware als een reusachtige edelsteen. Het licht straalde uit alle ramen, van boven tot beneden en goot zijn stralen uit over de grote tuin.

Al vroeg begonnen de gasten binnen te stromen. Zij kwamen in auto's, in taxi's en een heel enkele keer te voet, maar er kwamen er ook te paard, op muilezels en zelfs verscheen er een rijke Arabier op een prachtige renkameel, een Mehari van het zuiverste ras, zeker even duur als een volbloed Arabisch paard.

Verscheidene hoge ambtenaren had-

den gevolg gegeven aan de uitnodiging van de man, die op zo gelukkige wijze een proces gewonnen had, dat hem in het bezit liet van enige honderde miljoenen piasters.

Men zag er de consul met zijn vrouw, een zeer corpulente dame, die als zij zat, er uitzag als een van die spekstenen beeldjes, die de Chinezen zo goed kunnen vervaardigen en die als gelukspoppetjes in Europa verkocht worden. In haar gezelschap zag men steeds zijn secretaris, een lange en magere knaap, die nolens volens verplicht was, de echtgenote van zijn chef het hof te maken, om zijn promotie niet in de weg te staan. Men zag er ook de Engelse militaire attaché, sir Henri Davenport, een heer met een vervaarlijke snor en een bars gezicht. Hij was vergezeld door zijn adjudant, met relaties aan het Engelse hof en buitengewoon ijdel. Zijn naam was Percy Armstrong.

Er waren ook leden van de balie, rijke handelslieden, bijna allen met hun dames.

De gastheer, die geler zag dan ooit, leek niet erg in zijn humeur. Zijn ogen waren half dichtgeknepen, hij zag er knorrig uit en hij nam maar weinig no-

titie van de mensen, die hem aanspraken. Als mijnheer Murlock een arme sloeber was geweest had men hem eenvoudig links laten liggen, al was hij honderdmaal de gastheer. Maar hij was nu eenmaal schatrijk, de afloop van het proces had hem de vrije beschikking gegeven over honderden miljoenen en zo'n man is natuurlijk nooit uit zijn humeur, nooit knorrig, nooit onbeleefd, maar alleen een beetje geïndisponeerd of zelfs verstrooid.

De Engelsen deden aan deze slaafse aanbidding niet mee en gedroegen zich zelfs een beetje uit de hoogte, alsof het van hun kant een grote concessie was, de partij met hun tegenwoordigheid te vereren.

Ook de Indiër, Bashyam Aianger hield zich trots op een afstand, nadat de gastheer hem vrij kortaf had begroet.

Hij werd vergezeld door zijn secretaris, een bleke jongeman, met helblauwe ogen en een onbeduidend baardje, die er uitzag als een geleerde, met zijn ouderwetse, stalen bril en zijn sluik, tamelijk slordig gekamd blond haar.

Maar wat Murlock aan hoffelijkheid te kort schoot, dat haalde zijn lieflijke vriendin ruimschoots in, vooral ten aanzien van de Indische gast, waaraan zij duidelijk de voorkeur gaf.

Hij danste niet veel, maar als hij het deed, dan deed hij het ook voortreffelijk, niet op de zwoele wijze, waarop men meestal in de Europese dancings ziet dansen, maar bijna statig en bijzonder elegant.

Hij was op westerse wijze in rok gekleed, maar zijn hoofd was bedekt met een tulband van sneeuw witte zijde, van voren versierd met de agaats en de korte reigerveer, waarop hij als Radja recht had.

Ook zijn secretaris droeg het voorgeschreven, zwarte kostuum, maar het leek alsof hij het gehuurd had, want het was hem te wijd en men zag hem telkens met een verlegen gebaar de te lange pantalon iets optrekken.

Het was duidelijk, dat Herr Mayerholz, hij had reeds verraden dat hij een Zwitser was, niet gewend was zijn werkgever naar dergelijke partijen te ver-

gezellen en daar ook echt niet op gesteld was.

Zijn wit dasje zat scheef en de Engelse gasten merkten tot hun ontzetting, dat het maar een gewone confectiedas was. Hij droeg zijn gewone schoenen met scheef gelopen hakken, die alleen extra voor die gelegenheid gepoetst schenen te zijn.

De dames bekeken hem aanvankelijk als een soort curiositeit en namen toen geen notitie meer van hem, vooral toen bleek, dat hij erbarmelijk slecht danste en zijn conversatie hoogst vervelend was.

Des te meer aandacht trok zijn werkgever, met wie men hem nu en dan een paar woorden zag wisselen. Men gaf hem een jaar of vijftig, maar hij danste als een jongeman, hij was lenig als een riet, hij wist zich zeer goed uit te drukken en hij gebruikte daarbij de bloemrijke, soms wat ingewikkelde taal, die Indiërs eigen is.

Het was nog geen tien uur, toen Odette de Castagnac al vier dansen met de Indiër had gedaan, tot grote woede van de jeugdige luitenant Percy Armstrong, die zich als Europeaan verheven voelde boven de Indiër, al mocht die dan van vorstelijke bloede zijn.

Het was hem volkomen onbegrijpelijk dat een mooie, jonge vrouw van een Europees ras de voorkeur kon geven aan een man met een bruine huidskleur, die bovendien niet jong meer was, boven hem, de veelgezochte Engelsman, die daarenboven 's Konings rok droeg.

Intussen het feit was onloochenbaar en de arme Percy moest er zich dus wel bij neerleggen al wierp hij de bruine indringer nu en dan blikken toe, waaruit zijn stemming vrij duidelijk bleek.

Murlock danste helemaal niet. Hij zat in een stil hoekje, achter een glas wijn, en keek tamelijk somber naar de dansenden en vooral naar zijn vriendin, die zich onbekommerd overgaf aan de vreugde van het dansen en zijn bestaan zelf helemaal scheen te vergeten.

Misschien was dat haar nieuwe strijdwijze. Misschien wilde zij op deze manier trachten te bereiken, wat zij za

vurig wenste, een wettig huwelijk met die oude, schatrijke dwaas, die het waarschijnlijk niet lang meer zou maken, als hij zo bleef doorgaan.

Er waren die avond ver over de tweehonderd vijftig gasten, maar druk was het echt niet, want de ruimte, waarin gedanst werd, was een zaal met zuilen aan drie kanten, die een soort van gaanderij droegen waarop men nu en dan enkele gasten zag verschijnen, die vandaar op de dansvloer konden neerkijken.

Er waren twee orkesten, die elkaar onophoudelijk afwisselden en die beide op die gaanderij zaten, recht tegenover de dubbele, brede deur, die toegang gaf tot de zaal, waaromheen nog een paar andere vertrekken lagen, ingericht voor het koude buffet.

De fraaie klok, die boven de deur was aangebracht, had juist half twaalf geslagen en er was langzamerhand een vrij vrolijke stemming ontstaan, ondanks de knorrigheid van de gastheer, die hoe langer hoe erger scheen te worden, toen er plotseling iets onverwachts gebeurde.

Op het balkon verscheen, zonder dat iemand hem eerder gezien had, een vrij kleine man, maar met een lange, gitzwarte baard, waaivormig uitgespreid over zijn borst, tot ver over zijn middel. Hij had gitzwart lang haar, dat in krullen op zijn schouders viel en droeg een bril met grote, ronde, lichtblauw gekleurde glazen.

Men zag hem slechts tot het middel, aangezien zijn benen verborgen waren achter een kostbaar tapijt, dat over de balustrade van de gaanderij hing.

Er werd juist een pittige rumba gedanst.

En weer danste Aianganar met de bevallige gastvrouw.

Juist toen zij voorbij het Perzische kleed kwamen, waarvan de onderkant tot omstreeks anderhalve meter van de dansvloer reikte, gebeurde het.

Van boven kwam iets omlaag, tot vlak boven het prachtig gekapte hoofdje van de mooie Française en een ogenblik later verdween het weer, bliksem-snel opgetrokken aan een dun koord,

maar tegelijkertijd verdween ook de kostbare diadeem van diamanten en paarden, met een paar valse lokjes, die tezamen dat mooie hoofdje hadden getooid.

Odette voelde een lichte schok, nam haar hand van de schouder van haar partner en bracht die snel naar haar kapsel.

— Daar, die man. Die man met de baard is de dief.

Dat was vrij duidelijk voor iedereen, al was het nog zo snel in zijn werk gegaan. De gaanderij lag wel drie meter boven de vloer en de dief had dus enige tijd nodig, om het snoer met de kostbare diadeem eraan, naar zich toe te trekken.

Maar daarna verdween hij bliksem-snel, zo vlug als een aap, zich bukkend achter het Perzische tapijt, dat toevallig juist op dezelfde hoogte hing van een der deuren, die toegang gaven tot de gaanderij.

Een grote opwinding maakte zich van de gasten meester.

Aianganar riep boven alles uit, terwijl hij naar boven keek:

— Maar loop die man dan toch na. Wat zitten jullie daar toch?

Het verwijt was gericht tot de heren van het strikje, dat het dichtst bij de deur zat, waardoor de handige dief was verdwenen.

Het verwijt was niet helemaal juist, de brave musici hadden van het voorval niets gemerkt en een paar van hun speelden zelfs nu nog heel kalm door.

Er werd wat heen en weer geroepen en toen stormde de aanvoerder, een Amerikaan van een paar honderd pond en volkomen kaal, zo vlug hij kon op zijn korte beentjes naar de deur.

Die was op slot.

— Trap hem in, gilde plotseling boven het rumoer uit de stem van de gastheer, die plotseling weer tot leven scheen te zijn gekomen. Een diadeem van vijftien duizend pond. Ik beveel jullie, trap die deur in.

Als een man van honderd kilo zich uit alle macht tegen een deur gooit, bezwijkt die snel, tenminste als het geen kluisdeur of een gevangenisdeur is.

Dat gebeurde ook. Maar intussen waren er minstens een paar kostbare minuten verlopen, sinds de verdwijning van de gebaarde dief en toen de deur krakend openvloog, vond men wel, in de donkere gang, het slappe lichaam van een bediende, die boven als bewaker was aangesteld en die totaal versuft op een stoel zat, meer bewusteloos dan slapend, maar de handige rover vond men nergens.

Pas tien minuten later vond een van de drie detectives, die zich onder de gasten gemengd hadden, de zwarte baard met een van de haakjes in een afgelegen, duister vertrek van het huis, aan de elektrische kroon bengelen met de zwarte pruik, maar de drager was er, helaas, niet bij, hoe men ook zocht.

De detectives wilden onmiddellijk naar alle richtingen berichten uitzenden, maar geen enkele telefoon was bruikbaar.

De hoofdverbindingdraad was vernield en men kon het afgeknipte eind zelfs niet meer terugvinden.

Een van de detectives racete in zijn auto naar de stad, maar met dit alles gingen kostbare minuten verloren en men had al uitgerekend, dat de dief een voorsprong van minstens een kwartier moest hebben, toen eindelijk, van het hoofdbureau van politie uit, telegraaf en telefoon in werking konden worden gesteld, die naar alle windrichtingen het bericht verspreidden, dat de schone Odette de Castagnac op ongehooflijk brutale wijze beroofd was van haar diadeem ter waarde van vijftien

duizend pond sterling.

En terwijl de politie nu alle maatregelen nam, die haar in geval van juwelenroof zijn voorgeschreven, speelden zich in de danszaal van mijnheer Murlock heel andere tonelen af.

Praktisch iedereen had aan de achtervolging deelgenomen, iedereen schreeuwde, iedereen gaf raad, die door niemand werd opgevolgd, men liep door elkaar, vele dames hadden hun juwelen afgedaan, anderen waren haastig vertrokken en door het hele huis liepen de jagers, soms met hun dames, terwijl de bedienden als verschrikte konijnen rechts en links draafden en de verwarring nog groter maakten.

Het was dus niet te verwonderen, dat op een gegeven ogenblik de mooie Odette zich alleen met de Indiër in een kleine kamer bevond niet ver van de vernielde gaanderijdeur en hem vroeg, terwijl ze wanhopig de handen wrong.

— Mijn lieve vriend, kunt u mij geen raad geven? Ik zal dat verlies nooit te boven komen.

— Toch wel, zei de Indiër rustig. Uw vriend zal u wel een nieuwe geven. U had het toch zeker zelf niet betaald?

Odette maakte een nijdig gebaar en zei:

— Denkt u dat ik zo gek ben? Maar het was toch mijn eigendom. Ik zou die kerel wel kunnen vermoorden.

— Dan ziet het er voor mij niet bepaald rooskleurig uit, hernam de Indiër, heel rustig. Want ik heb de diadeem.

HOOFDSTUK V

HET SCHOT

Het was ongeveer anderhalf uur later.

De gasten van mijnheer Murlock waren al lang vertrokken, eerder dan zij van plan waren geweest, want zij begrepen wel, dat onder deze omstandigheden van een voortzetting van het feest geen sprake kon zijn.

Murlock had nog enige tijd woedend heen en weer gelopen en Odette beschuldigd van onoplettendheid en toen was hij tenslotte naar zijn slaapkamer gegaan, knorrig, geler dan ooit. Eerst had hij zijn handtekening gezet onder een verklaring, waarin hij een grote beloning uitloofde voor degene, die de gestolen juwelen weer terecht bracht en ze weer in zijn bezit bracht.

Odette had zich al eerder in haar kamer terug getrokken. Zij was bleek en had zware hoofdpijn.

Het huis leek nu volkomen verlaten, en geheel donker. Men had de bedienden allen gefouilleerd maar niets kunnen vinden.

En nu volgde de justitie al als een felle speurhond het spoor van de dief, die zich naar alle waarschijnlijkheid met een snelle auto uit de voeten had gemaakt.

De bewusteloze bediende werd naar zijn bed gedragen en nu leek het hele grote huis in slaap te zijn.

De kleine, sierlijke klok op de tafel in het slaapvertrek van Odette had juist een heldere slag laten horen, die half twee in de nacht aangaf. De klank was nog niet weggestorven, toen de jonge vrouw overeind ging zitten, even om zich heen keek, het dek terug sloeg en zich langzaam uit het brede bed van rozenhout op de berenhuid liet glijden, waar haar marokijnen muiltjes stonden.

Zij schoot deze op de tast aan, want de kamer was slechts schaars verlicht door een schemerlampje op de schoorsteenmantel.

Zij dacht er blijkbaar niet aan, de schakelaar van de grote middenkroon om te draaien, maar deed alle dingen in die halve duisternis, even goed alsof de kamer helder verlicht was geweest, maar op een vreemde afgemeten manier. Haar ogen waren wijd open en hadden een wonderlijke, starende uitdrukking. Zij droeg een pyjama van kostbare zijde, met figuren van gouddraad bestikt en sloeg daar overheen een wollen peignoir.

Toen deed zij de deur van haar kamer open, na de twee knippen te hebben terug geschoven en liep de volkomen donkere gang in.

Zij liep die helemaal uit en daalde toen twee trappen af.

De duisternis was hier bijna overal zo goed als volkomen en toch weifelde zij geen ogenblik, stootte zich nergens aan, hield nergens stil en liep met dezelfde zachte, onhoorbare pas verder, totdat zij de ruime vestibule bereikt had.

Hier brandde een enkele lamp aan de zoldering, die een zwak schijnsel verspreidde. Zonder hier te wachten, opende zij een deur, stapte opnieuw een gang in en sloot de deur weer achter zich. Die gang liep uit op een buitendeur, aan de achterkant van het huis.

Het was een stevige afsluiting, die bijna hermetisch in de sponning paste en er stak een sleutel in het slot, terwijl er bovendien twee zware knippen voorgeschoven waren.

Odette scheen hier even na te denken, haalde toen uit de zak van haar peignoir een kleine combinatietang met geïsoleerde handvaten en knipte met een enkele beweging de leiding door van de alarminrichting, die dicht langs de muur liep.

Ze liet de tang weer in haar zak glijden, schoof toen één voor één de knippen terug, draaide de sleutel in het slot om en deed toen een stap terug, alles met dezelfde automatische beweging.

Onmiddellijk werd de deur van buitenaf langzaam open geduwd, twee mannen stapten binnen en sloten de deur weer achter zich.

Heel even had het licht van de maan, die laag aan de paarsblauwe hemel stond, hun gezicht beschenen.

De late, vreemde bezoekers waren Bashyam Alangar en zijn verlegen secretaris, Herr Mayerholz.

Hun komst scheen Odette helemaal niet te verbazen en nog veel minder te verontrusten.

Zij maakte alleen een bevallig uitnodigend gebaar en fluisterde heel zacht:

— Welkom, vriend. U bent het, ik

heb uw bevel gehoorzaamd. Ik zal u de weg wijzen, die u onmogelijk zelf had kunnen vinden.

De langste van de beide bezoekers knikte en toen ging het drietal, met de vrouw voorop, zacht sluipend door de gang, kwam in de vestibule, ging een tweede deur binnen en kwam in een stikdonkere ruimte, zodat het noodzakelijk was, dat de Indiër een zaklamp aanknipte, ofschoon de vrouw die hulp volstrekt niet nodig scheen te hebben en rustig door bleef lopen.

Odette liep een soort wachtkamer door en verliet de kamer weer door een tweede deur, die zich plotseling opende, zonder dat de twee mannen, die haar volgden, ook maar iets hadden kunnen ontdekken.

Zij hadden de indruk, dat de vrouw dwars door een groot, monumentaal, middeleeuws buffet was heengelopen, zoals men ze in het tijdperk van bloei had kunnen vinden in de eetzaal van rijke Hollandse kooplieden op een der deftige grachten in de hoofdstad van hun land.

Hoe Odette dat gedaan had bleef een raadsel, maar het drietal ging eenvoudig dwars door dit grote meubel heen en kwam zodoende terecht in een klein en kaal hokje, met grijsachtige, doodse muren.

Een kenner zou onmiddellijk gezien hebben, dat het beton was.

Recht tegenover de geheime deur zat in een van die betonnen muren een ronde plaat van blijkbaar zeer dik staal.

De mannen wisten onmiddellijk, dat zij hier tegenover de ronde deur van een voortreffelijk beschermde, zeer zwaar gebouwde kluis stonden.

— Ik was er al bang voor, het zou heel wat nachten gekost hebben, dat stalen monster te overwinnen, fluisterde de pseudo Indiër, in wie de lezer al de grote avonturier, John Raffles herkend heeft. Het middel was goed, Charles.

— Het middel mag dan goed geweest zijn, Edward, maar Murlock zal zich op die vrouw wreken.

— Daar zal ik wel voor zorgen, stelde Raffles hem gerust. Zij is zeker

geen heilige, verre van dat en bovendien een inhalig, harteloos schepsel, maar ik wil niet, dat hij haar het gelag laat betalen. Wij weten allebei dat zij aan de hele zaak in feite part noch deel heeft. En stil nu, laten wij haar niet storen.

Odette liep even rond in het kale vertrek, knielde neer in een van de hoeken en scheen daar iets, dat in de vloer verborgen was, te bewegen.

Een verblindend witte vonk sprong knetterend over op de stalen deur.

— Onder stroom, mompelde Brand verschrikt. Nu, je had het wel goed gezien, dat Murlock zijn schatten streng bewaakt.

Odette was alweer opgestaan en haar blanke spitse vingertjes met de gelakte nagels gleden langs de cijferplaat van het slot en grepen toen de knop van de deur.

Even draaide zij aan deze knop, toen verzette zij een kleine hefboom naast de deur, waarna direct een zacht gezoom hoorbaar werd van de motor, die de ronde stalen deur naar voren deed komen. Toen het ronde gevaarte, dat zeker drie ton woog en waarvan de trapsgewijze gevormde spanning hermetisch in de deuropening sloot, geheel vrij was gekomen, zwaaide de deur op de enorm zware scharnieren geruisloos open.

De twee mannen keken zwijgend toe, toen kwam Raffles naar voren en zijn ogen, in het bruin gekleurd gezicht, kregen een triomfantelijke uitdrukking, toen hij daar de stapels bankbiljetten en een paar veelbelovende etuis zag.

Hij nam een van de pakjes, bladerde het vluchtig door en liet het in zijn zak glijden. De andere volgden dezelfde weg. Raffles begreep, dat hij in jaren niet zo'n geweldige buit verzameld had.

Naar zijn schatting leverden alleen de bankbiljetten hem al bijna tachtigduizend pond sterling op.

In de kleine dozen bleken fraaie juwelen te liggen, maar Raffles voelde toch een steek van pijn, toen hij ontdekte, dat de beroemde tiara, een stuk, dat minstens een half miljoen waard was, niet in deze kluis lag.

Plotseling viel hem in, dat er juist in het proces, dat Josef Murlock door zijn oudere broer Theodor was aangedaan, sprake was geweest van die tiara, die al door Josef verkocht zou zijn, ofschoon hem dit door zijn oude vader streng verboden was.

In elk geval was het kostbare stuk niet hier. Raffles wikkelde de doosjes in een stevig stuk plastic, bond het dicht en deed het in dezelfde zak als de bankbiljetten.

Toen keek hij pas naar Odette, die zwijgend en stil als een beeld in een hoek stond en kalm toekeek, hoe de brandkast van de man, met wie zij wilde trouwen, volkomen leeggeplunderd werd.

Hij liep gilmlachend naar haar toe en zei op zachte, maar doordringende toon:

— Uw diensten zijn niet langer nodig, madame. U kunt weer naar uw kamer teruggaan.

Onmiddellijk draaide de vrouw zich om en ging weer dezelfde weg terug, met dezelfde automatische bewegingen, rechtop en strak voor zich uitkijkend.

Raffles gaf zich niet eens de moeite, de zware deur weer dicht te duwen.

De twee vrienden volgden Odette door de geheime deur en kwamen zo in de zonderlinge wachtkamer.

Het was hier donker, maar men kon toch Odette in haar lichte peignoir tamelijk goed volgen.

Zij waren bijna in de vestibule toen Brand tegen een meubelstuk stootte. Hij gromde binnensmonds een snel onderdrukte vloek, maar hij had de woorden nog niet uitgesproken, of een scherpe, vinnige knal scheurde de stilte en werd teruggekaatst door de marmeren wanden van de grote vestibule.

— Vervloekt, wij zijn er bij, riep Brand op gesmoorde toon.

Raffles keek naar de vrouw.

Zij wankelde even en zou gevallen zijn, als hij haar niet had opgevangen en snel op de rustbank had neergelegd, die bij de deur, tegen de muur stond. Zijn ene hand had iets kleverigs gevoeld.

Hij kon Brand, die al in de vestibule stond, niet duidelijk onderscheiden.

Daarbij moest hij echter over de schouder van een kleine man heen kijken die al tussen hen in was en nu op de drempel stond, met een revolver in de hand.

— Smeer hem, Charles, beval Raffles fluisterend, terwijl hij het gevaarlijke ding in het oog hield.

— Maar jij? vroeg Brand.

— Maak je om mij maar geen zorgen. Odette is gewond. Hier... vang op.

Snel had Raffles de hand in zijn zak gestopt, terwijl hij tegelijkertijd opzij sprong.

En over het hoofd van de kleine man op de drempel vloog het pakje met diamanten en Brand ving het op als een volleerd jongleur.

Tegelijkertijd flitste een tweede vuurstraal, maar de man in de deuropening miste ditmaal door de snelle beweging van Raffles en voor hij nog één keer had kunnen vuren, had Raffles hem met zijn vuist neergeslagen.

De man bleek een van de bedienden van Murlock te zijn.

Maar op de trap klonken snelle voetstappen en ook de deur naar de gang, die op de gegrendelde achterdeur uitkwam, werd opengegooid.

Brand begreep dat hij geen tijd meer te verliezen had.

De grote avonturier zelf kon niet meer weg, want de terugtocht was al afgesneden door een viertal mannen, maar Brand stond vlak bij de huisdeur en hoefde deze alleen maar open te maken.

Raffles riep hem nog een woord toe in een vreemde taal, alleen voor zijn helper te verstaan en toen vloog de deur open en Brand stond buiten.

Een van de mannen vloog hem achterna, maar de indringer leek wel in de grond gezakt te zijn, want de man kwam een ogenblik later hijgend terug.

Intussen had een van de bedienden een schakelaar omgedraaid en de vestibule baadde nu in licht. Er waren zeker wel acht man. Zes van hun hadden revolvers, de twee anderen klemden in hun bruine vuisten het gevest van een eigenaardig gevormde dolk met een

enigszins gekromde kling, vlijmscherp geslepen.

Maar de verwondering van Raffles ging niet uit naar die bruine bedienden, waarvan er een misschien niet naar bed was geweest en iets verdachts gehoord had.

Hij was vooral verbaasd over de aanwezigheid van een negende man, die hij nu pas ontdekte, aan de voet van de trap, op geen zes passen afstand van hem, die met een bleek gelaat langs hem heen naar binnen keek, naar het roerloze lichaam op de rustbank.

Het was luitenant Percy Armstrong. Hij was niet in uniform gekleed maar in burger. Zijn tropenhoed lag naast hem op de grond.

In de rechter hand hield hij een kleine browning. Toen richtten de ogen van Raffles zich op de trap. Op het brede portaal, daarboven stond Murlock in hoogst eigen persoon.

Een bediende had hem blijkbaar ingelicht. Hij droeg een kamerjas van gebloemde zij, met grillige figuren in gouddraad bestikt; zijn brede gezicht was vaal en vertoonde een uitdrukking van wreedheid en woede.

En terwijl hij langzaam naar beneden kwam, ging Raffles, zich in zijn lot schikkend, de kamer weer binnen en boog zich over de gewonde heen.

Een blik was voldoende om te constateren, dat de wond gelukkig niet dodelijk en nauwelijks ernstig was. De kleine, geblindeerde kogel, was door de bovenarm gegaan en de wond bloedde erg, zodat hij dadelijk moest ingrijpen. Zijn heldere stem klonk luid en bevelend:

— Water hier, Fris water, azijn en pluksel. Er zal hier wel een verbandkistje zijn? Anders schoon linnen. Watten. Vlug wat.

— Wie is die man, die hier bevelen geeft? klonk plotseling een hese stem achter hem.

Josef Murlock's donkere ogen gingen langzaam van Raffles naar de vrouw, toen naar de geheime deur in het buffet en tenslotte naar de geopende brandkluis, waarvan de deur nog juist een stukje zichtbaar was.

Hij liet een schor lachje horen en

zijn lippen prevelden iets onverstaanbaars.

Toen vestigde hij zijn half dicht geknepen ogen weer op de vrouw en zei:

— Ik geloof dat ik iets begin te begrijpen. Mijnheer de Indiër heeft die slang daar tot medeplichtige uitgekozen. Dat is duidelijk. Minder begrijpelijk is, dat een luitenant van het Engelse leger zijn medeplichtige is geworden.

Armstrong liet een soort gebrul van woede horen en zei dreigend:

— Durf dat eens te zeggen, meelzak.

Murlock draaide zich langzaam om, en in zijn ogen glom een vals licht. Hij kruiste de armen, keek Armstrong strak aan en beet hem toe:

— Geen medeplichtige? Wat doet u anders in mijn huis?

— Dat gaat je niets aan. Je zult wel

nader van mij horen.

— Houdt die trotse haan vast, honden, beval Murlock met schelle stem.

Raffles had met de grootste verbazing naar de korte woordenwisseling geluisterd. Inderdaad, wat zocht Armstrong hier? Wat kwam hij doen? Had hij om het huis heengeslopen en toen de slecht gesloten achterdeur gevonden? Maar waarom? Dat hij kwam om iets te stelen, was eenvoudig ondenkbaar. Armstrong was rijk en bovendien, hij was van een goede familie en Engels officier. Was het niet mogelijk, dat hij, de liefde van Odette had gezocht? Hij had zich die hele avond al vreemd gedragen. Armstrong had misschien gehoopt een romantisch avontuurtje te kunnen beleven in het huis van de man, die een paar uren eerder nog zijn gastheer was geweest.

HOOFDSTUK VI

EEN ZONDERLINGE RECHTSZITTING

Voor Armstrong zijn wapen had kunnen opheffen, was hij overweldigd en werd zijn browning hem afgepakt.

Raffles herkende het gezicht van Murlock zelfs niet meer, zo vertrokken van woede en haat, toen hij op de officier toestapte en eensklaps hem in het gelaat spuwde.

Zijn stem klonk hees, toen hij riep:

— Dacht je soms, dat ik het niet wist? Ik weet wel waar het je om te doen was. Ik heb je de hele avond om die vrouw zien heendraaien. Je kent mijn macht nog niet en evenmin mijn wraakzucht. Die vrouw is mijn eigendom, heb je dat begrepen? Jij hebt je hand naar haar durven uitsteken en je zult hiervoor boeten. Je bent hier mijn huis binnen gedrongen en ik zou het volste recht hebben, je op staande voet neer te schieten. Maar eerst wil ik uit haar eigen mond horen, hoe deze zaak zich heeft afgespeeld en waarom zij deze Indiër hielp bij zijn werk. Doorzoekt zijn zakken, kerels.

Twee van de bedienden haalden de pakjes bankbiljetten uit de zak van Raffles. Deze zuchtte diep. Zonde van al dat werk. Alleen de juwelen waren gered, en dat was nog niet eens zeker.

— Heeft hij de diamanten niet? schreeuwde Murlock, die de biljetten in de zakken van zijn eigen kamerjapon had gepropt.

— Nee, heer, wij vinden niet meer dan dit.

— De diamanten zijn in veiligheid, zei Raffles koeltjes. Maar daar is het water. Het is hoogtijd. Laat mij nu met rust, ik ben aanstonds tot jullie dienst, mijnheren.

Raffles stroopte de wijde mouw van de zijden peignoir op, maakte snel en handig de wond schoon, overtuigde zich dat de kogel er niet meer in zat en verbond ze.

Toen hij klaar was, hield hij een flesje met een sterk ruikende inhoud onder de neus van de bewusteloze vrouw, en dadelijk liep een trilling over het bleke gezicht.

Murlock had met een somber gezicht toegekeken en beval nu:

— Brengt hen alle drie in de grote zaal, de groene. Wij zullen de zaak direct behandelen. Want weet wel, dat ik mijn eigen rechter ben en hier op mijn eigen grondgebied kan doen wat ik wil.

Men had Raffles dadelijk volkomen

ontwapend en hij kon dus niets anders doen, dan zich voegen naar de wil van de machtige Syriër.

Hij geloofde niet, dat zijn eigen leven gevaar liep, maar voor dat van de Engelse officier zou hij niet durven instaan. Hij kende de wraakzucht van de oosterse volken, hun wreedheid en hun middelen om hun tegenstanders te treffen.

Armstrong zou bij voorbeeld gemakkelijk voor altijd kunnen verdwijnen, zonder dat er verder een haan naar zou kraaien.

De bedienden zouden niets weten en geen enkele rechter, tenzij hij een Engelsman was, zou de machtige Murlock durven veroordelen.

Misschien wist Armstrong dit ook. In ieder geval was hij erg bleek, toen hij met de armen op zijn rug gebonden, de groene zaal in werd geduwd, een vrij groot vertrek, dat zijn naam dankte aan de kleur van het damast, waarmee de muren bespannen waren.

Als laatste werd Odette binnenge dragen, met de rustbank, waarop Raffles haar had neergelgd.

Murlock zelf had achter een tafel plaats genomen en liet de twee gevangenen tegenover zich plaats nemen, met de kring van tien bedienden om hen heen.

Hij had zijn kin in de handen gesteund, keek van de een naar de ander en begon toen plosteling, zich tot Raffles wendend:

— Waar zijn de diamanten?

— Ik weet het niet, maar ze zijn op dit ogenblik al ver weg en ik hoop en verwacht veilig.

— Wie heeft ze nu?

— Een van mijn vrienden.

— Ken je deze man hier?

— Ik zag hem vanavond op uw feest voor het eerst.

— Hoe komt het dat jij, een Indiër van hoge geboorte, een gemene inbreker bent?

— Misschien omdat ik weliswaar van tamelijk hoge geboorte, maar in ieder geval geen Indiër ben, antwoordde Raffles bedaard. Dat is maar een rol, die ik speel. En overigens moet ik protes-

teren tegen uw kwalificatie. Een gemene inbreker ben ik in ieder geval niet.

Murlock keek hem een ogenblik aan en toen gingen zijn zwarte ogen, maar nu met een geheel andere, loerende uitdrukking naar Odette, die de ogen had opgeslagen en eerst met een verwilderde, dan met een verbaasde blik rondkeek.

Zij probeerde overeind te komen, maar daarvoor was zij te zwak. Zij keek verbaasd naar haar gewonde arm en stamelde toen:

— Mon Dieu, wat heeft dat te betekenen? Droom ik?

— Neen, ik geloof juist dat je klaarwakker bent, hoonde Murlock. Dat is dus mijn dank, voor alles wat ik voor je gedaan heb. Hulpje spelen voor een bedrieger, voor een hondsvot, voor een dief.

— Een beetje minder kan ook wel, mijnheer Murlock, viel Raffles hem rustig in de rede. Ik hoor zulke termen niet graag. U kunt ook wel zeggen wat u op uw hart hebt, zonder in straattaal te vervallen. En dan... zij staat hier volkomen buiten.

— Wat? schreeuwde Murlock woest. Hebben mijn bedienden haar dan niet gevonden in de kleine kamer, met de geheime doorgang, die alleen mij bekend was, totdat die helleveeg ze bij toeval ontdekte, na me te zijn nagelopen? Stond de kluisdeur soms niet open?

— En spaar u de rest, mijnheer Murlock, viel Raffles hem weer in de rede en nu met stemverheffing. Ik herhaal dat madame volkomen onschuldig is. Ik erken dat ze mij geholpen heeft, maar zij deed het volkomen onbewust.

— In haar slaap zeker? hoonde de Syriër.

— Ja precies... in haar slaap, antwoordde Raffles rustig. Zij handelde op mijn bevel en ik was het, die haar in slaap heb gemaakt. U zult als Oosterling natuurlijk vaker van hypnotisme hebben gehoord. Ik zal u vertellen. Vannacht, nadat ik de diadeem van madame tot mijn grote voldoening buit had kunnen maken...

— Dus dat heb jij ook gedaan,

schurk? brulde Murlock, en sloeg met zijn vuist op tafel. Ik had het moeten begrijpen.

— Dat is wel wat laat, waarde heer en schreeuwen helpt u nu niet meer. Mijn secretaris, die verlegen, vlasblonde knaap, heeft het heel handig gedaan, niet waar? Ik wil u het onbelangrijke vakgeheim wel verraden. Het ding aan het einde van de draad was een heel gewone, maar heel sterke vishaak. Ik had ervoor gezorgd, het kostbare voorwerp onder het dansen al wat losser te maken, de vishaak bleef in de gouden ornamenten van de diadeem vast zitten en de rest was kinderspel.

— Dus, een juwelendief, kreunde nu Odette, naar haar hoofd grijpend. Maar nu herinner ik mij ineens wat je mij bekend hebt, ja mijn geheugen begint terug te komen.

— Daar wens ik u van harte geluk mee, madame, zei Raffles lakoniek. Ik verwachtte ook trouwens niet anders. Nu dan, mijnheer Murlock, ik veroorloofde mij de vrijheid, na de beken-tenis, die ik madame Odette deed, haar dadelijk in een soort van hypnotische slaap te brengen. Ziet u, ik had onder het dansen al opgemerkt, dat zij een buitengewoon bruikbaar, een uitstekend sujet zou zijn, voor een hypnotiseur. En ik geloof van mij zelf te mogen zeggen, dat ik er een ben. Ik had geen vijf seconden nodig om haar aan mijn wil te onderwerpen. En alles zou prachtig zijn gegaan, als een van uw bedienden niet zo onbescheiden was geweest, klaarwaker te zijn. Nu, de juwelen zullen in ieder geval toch wel vijftien duizend pond sterling opleveren. En de hoop op de bankbiljetten geef ik ook nog niet helemaal op.

Murlock had toegeluisterd, Raffles strak aankijkend maar zonder hem een enkele maal in de rede te vallen.

Hij zat even in gedachten, zijn ogen bijna dicht en zei nu:

— Dit kan waar zijn. Voorlopig neem ik het tenminste aan. Nu de andere. Hoe ben jij binnen gekomen?

— Ik weiger te antwoorden op uw vragen, antwoordde Armstrong hooghartig en Raffles bewonderde zijn moed

want het was duidelijk, dat hij in grote angst verkeerde en wel besepte wat zijn lot zou kunnen zijn.

— Je weigert? herhaalde Murlock langzaam. Dan laat je mij dus vrijheid, zelf mijn conclusies te trekken? Die vallen niet gunstig voor je uit, vriend. Maar misschien weet deze dame er wel meer van?

Hij keek loerend naar Odette, die met grote moeite wat overeind was gekomen en in haar ogen lag nog altijd een uitdrukking van verbazing.

Ondanks haar pijn beet ze hem toe:

— Je bent gek, Josef. Die man is niets voor mij. Ik kan het je nu wel zeggen, want alles is nu toch uit tussen ons. Je hebt mij willen vermoorden! Mij, die je gezworen hebt, altijd lief te zullen hebben. Ik geef niets om je en ik heb nooit iets om je gegeven. Die man daar, die je overweldigd hebt, is veel meer waard dan jij.

Ze had naar Raffles gekeken, die eigenaardig glimlachte.

Hij begreep nu heel goed, wat de avond tevoren de opzet van de sluwe en hebzuchtige Française was geweest.

Zij dacht toen nog, dat hij schatrijk was, misschien wel rijker nog dan Murlock en hij durfde gerust zeggen, dat hij er heel wat aantrekkelijker uitzag.

Murlock had met zijn hand een paar maal over zijn brede wangen gestreken en keek de vrouw aan. Hij zei langzaam:

— Ik heb niet op je geschoten. Dat deed een van de bedienden en die wist niet eens, dat jij het was. Hij schoot in het wilde weg. Je wilt mij verlaten, zeg je?

Odette keek hem woedend aan. Zij begreep, dat zij zich versproken had. Inderdaad geloofde zij niet anders, of Murlock had haar gevonden bij zijn brandkast en toen op haar gevraagd. Het was nu echter te laat om terug te krabbelen. Ze haalde de schouders op en zei minachtend:

— Het doet er ook niet toe. Ik heb meer dan genoeg van je. Ik heb het gevoel, alsof ik je nu pas goed leer kennen. Dat gezicht ken ik niet van je.

Je ziet er uit als een tijger of laat ik liever zeggen als een jakhals, want een tijger heeft tenminste nog iets koninklijks over zich.

— Praat jij maar, liefje, hoonde Murlock, we weten waar je opaan stuurde en nu ben je boos, omdat je plannetje mislukt is. Je had dolgraag mevrouw Murlock willen worden, niet waar? Maar achteraf had Hare Hoogheid Aianger ook niet slecht gestaan. Dat was je tweede vergissing. Zijne Hoogheid is maar een heel gewone dief. De politie moet maar uitmaken wat en wie hij eigenlijk is. En wat u betreft, madame, ik zal u naar een uitstekend ziekenhuis laten overbrengen, want uw aanwezigheid hier stel ik niet langer op prijs. Iets anders is het met deze indringer. Ik herhaal, ik zou je kunnen laten doodranselen door mijn knechts. Maar ik wil je nog wel één kans geven. Je kunt zeker goed met de degen omgaan en misschien ook met de revolver, maar van die wapens ben ik juist niet goed op de hoogte. Daarentegen heb ik het ver gebracht in het gebruik van ons nationaal wapen, de yatagan. Mijn bedienden hebben er daar juist twee. Ik wil me met je meten, vervloekte Brit, en je tonen, dat ik nog niet oud en versleten ben.

De verbazing van Raffles werd nog groter.

Hij herkende de trage, niet al te snuggere Syriër niet meer. Dat jalouzie iemand tot zo'n razernij kon brengen,

leek hem een raadsel. En vooral een man als Josef Murlock, die niet eens de kracht had gehad, zich te ontdoen van een vrouw, die hem al lang verveelde.

En hij kon niet eens iets bewijzen tegen die Engelsman, hij kon niet waar maken, dat Armstrong om Odette het huis was binnen gedrongen.

En hij moest toch begrijpen, na wat hijzelf verklaard had, dat zij in ieder geval niets wist van het voornemen van de jonge luitenant.

En toch zat Murlock daar ineengedoken, alsof hij klaar zat voor een sprong, zijn zwarte ogen, anders zo dof, gloeiden en zijn handen trilden van ingehouden drift.

Murlock begon schijnbaar kalm zijn zijden pyjama uit te trekken.

Hij stond daar nu met ontbloot bovenlijf.

Raffles keek bijna medelijdend naar de vetlaag boven de gordel, naar de slappe spieren, de dunne armen en de gebogen rug.

Misschien was die man vroeger snel, sterk en handig geweest in het hanteren van de brede, kromme dolk, nu had hij volstrekt geen kans, dat was duidelijk, zelfs niet tegen een tegenstander, die het wapen niet kende.

Murlock liep op een van de bedienden toe, nam hem de dolk af en liet het wapen met een waanzinnige blik in zijn ogen even over zijn duim glijden, over de vlijmscherpe snede.

HOOFDSTUK VII

EEN ONVERWACHT EINDE

Armstrong keek meer verbaasd dan geschrokken.

En nu riep hij uit:

— Maar dat is krankzinnig. Ik vecht niet met je. Ik ben geen wild beest. Als je de degen had gekozen, zou ik er nog eens over hebben kunnen denken je af te straffen, bruine schelm, maar nu weiger ik beslist met je te vechten.

— Doe hem zijn bovenkleren tot aan de gordel uit, beval Murlock kalm.

Armstrong trachtte zich nog te verdedigen, maar het was vruchteloos.

Hij kon niet op tegen deze overmacht van vier sterke mannen. Zijn jas werd uitgetrokken, het kakhikleurige hemd werd ruw over zijn hoofd getrokken en ook hij stond nu met ontbloot bovenlichaam.

Murlocks tegenstander was tamelijk mager, maar goed gespierd en als hij het wapen maar gekend had, zou de vadsige, dikke Murlock het geen twintig tellen tegen hem hebben kunnen volhouden.

Raffles had al heel wat wonderlijks gezien in zijn leven, maar dit was al zeer merkwaardig.

De ruime kamer, die schuimbekkende man met de blinkende dolk in zijn vuist,

die gewonde bleke vrouw op de rustbank, die gebronsde, strakke gezichten van de slaafse bedienden, en dat bleke luitenantje, dat als een wanhopige om het behoud van zijn kakhihemd had gevochten en daar nu zo wild van drift stond te trappelen. En tenslotte hijzelf, gebonden en machteloos.

— Geef hem de andere yatagan, beval Murlock kortaf. En verdedig je, hond, want ik zal je niet sparen.

Armstrong zag nu dat het ernst was en dat hij van niemand hulp verwachten kon. Die Syriër was natuurlijk plotseling krankzinnig geworden, dat kon niet anders en zijn bedienden schenen het heel normaal te vinden, dat een twist van hun meester met de brede, kromme, nationale dolk werd uitgevochten.

Wanhopig maar vastberaden om zijn leven duur te verkopen en met het besef dat ontsnappen toch niet mogelijk was, liet hij het wapen in zijn hand drukken.

Het had een greep van donkerkleurig palmhout. De kling, van het beste staal, was meer dan een voet lang, met een brede rug, smal aan het bovengeinde, sikkelvormig gebogen en in

het midden meer dan vijf centimeter breed. In de kling waren fraaie, ingewikkelde figuren gegraveerd.

Armstrong vatte het zo stevig mogelijk en maakte zich klaar voor de strijd, terwijl hij zich vast voornam, de eerste houw te geven, die dan ook dadelijk afdoende zou moeten zijn.

Want hij zag wel aan de bewegingen van Murlock, dat deze, hij mocht dan veel ouder zijn en te dik, het wapen uitstekend kende.

Heel langzaam kwam Murlock op hem toesluipen, nadat hij de bedienden bevolen had een kring te vormen, waarbinnen de beide strijders zich moesten bewegen.

Hij liet de yatagan bliksemsnel rondwentelen, eerst boven zijn hoofd, dan links en rechts van zijn lichaam, zodat het wapen als het ware vonken schoot in het licht van de elektrische lampen.

Maar plotseling deed hij een stap vooruit en deed razendsnel een houw naar de zij van Armstrong en als deze niet automatisch en met heel veel geluk een afwerende beweging had gemaakt, dan zou het met hem gedaan zijn geweest.

Nu sloeg staal op staal, Armstrong deed een stap achteruit en sloeg, doodsbleck, zo hard hij maar kon naar het hoofd van zijn vijand, die echter behendiger pareerde, dan Raffles van hem had verwacht en de slag gemakkelijk wist af te weren.

Toen wist Raffles, dat de arme kerel verloren was. De kennis van het wapen zou hier de doorslag geven.

Jeugd en kracht zouden hem niet helpen, de ander zou met hem spelen als een kat met de muis en hem dan raken zoals en waar hij wilde.

Maar juist toen Murlock de zware yatagan opnieuw ophief en een snelle schijnbeweging gemaakt had, vloog de deur open en een inspecteur van politie verscheen, op de voet gevolgd door een flink gebouwde politieman.

De inspecteur trad haastig binnen en zei bars:

— Wat heeft dat te betekenen? Een duel op de yatagan? Mijnheer Murlock, ik verbaas mij over u. Laat onmiddellijk dat wapen vallen. En wat u betreft, mijnheer...

De inspecteur hield op, keek de jongeman eens wat nauwkeuriger aan en vervolgde toen:

— Maar als ik mij niet bedrieg, dan bent u mijnheer Armstrong, luitenant bij het zevende regiment cavallerie. Ik moet u zeggen, dat uw houding mij zeer verbaast, luitenant. Het moet u toch bekend zijn, dat de kolonel alle tweegevechten en vooral die met de inheemse bevolking streng straft.

— Ik moest wel, ik werd gedwongen, gromde de luitenant.

— Er schijnen hier vreemde dingen te gebeuren. Weet u wel, mijnheer Murlock, dat een van de achterdeuren van uw huis zo wijd open stond dat men door de opening het licht in de gang kon zien branden? Het is een geluk, dat een van onze patrouillewagens hier juist langs kwam. Wat is hier gebeurd en waarom dit duel?

— Het begon met een inbraak, legde hij nors uit. De hoofddader is die man daar, die zich voor een Indische Radjah uitgaf. Een pak juwelen ben ik kwijt. Hij heeft eerst die vrouw daar gehypnotiseerd en haar gedwongen hem de plek te wijzen, waar ik mijn geld bewaar. Een van mijn bedienden heeft haar per ongeluk geraakt. Het zou mij trouwens niet hebben gespeten, als hij wat beter gemikt had. En wat deze Brit betreft, ik vond hem om half twee 's nachts in mijn huis, bepaald niet met goede bedoelingen en ik daagde hem uit, waartoe ik het volste recht had.

— Dat hangt er van af, hernam de inspecteur, die aandachtig geluisterd had. Is dat de man die de diefstal pleegde?

— Ja, daar staat hij. Mijn knechts hebben hem gebonden.

— 't Is vreemd, dat gezicht doet mij denken aan iemand, die wij zoeken. Heeft hij nog meer gestolen dan diamanten?

— Ook nog pakken bankbiljetten, maar die zitten gelukkig weer in de zak van mijn kamerjapon, die daar ligt.

— Wat denkt u met die gewonde vrouw te doen?

— Zij kan voor mijn part naar de duivel lopen.

— Kort maar heel duidelijk. Luitenant Armstrong, wees zo goed, uw kleren weer aan te trekken en heen te gaan, want ik kan niet inzien, dat u hier iets te maken hebt. Deze heer heeft immers niets te maken met de diefstal, mijnheer Murlock?

— Neen, bromde de Syriër.

— Waarom wilde u dan met hem vechten?

— Om een persoonlijk verschil van mening. Ik hoop dat dat voldoende voor u is.

Het schuim stond de man op de mond en zijn vuisten waren krampachtig gebald. Hij wankelde, toen hij naar de stoel liep, waarop hij zijn pyjamajas had neergegoid.

Raffles schudde het hoofd. De man was wel totaal veranderd. Armstrong haastte zich zijn kleren weer aan te schieten, zeer verheugd dat hij er op deze manier afkwam. Hij zou zich zelfs moeten haasten, om nog ongemerkt de kazerne binnen te komen, voor de dag aanbrak.

— Waarom staat de kamer hier nog zo vol mensen? vroeg de inspecteur toen de deur achter Armstrong was dichtgevallen. U kunt hen wegsturen, mijnheer Murlock.

— Waarom? vroeg de Syriër nors.

— Ten eerste omdat zij hier niet meer nodig zijn en ten tweede omdat ik iets met u te bespreken heb, waarbij het beter is, dat uw bedienden niet aanwezig zijn.

Of Murlock nu dingen in zijn verleden had, die de opmerking heel begrijpelijk maakten, of dat hij genoeg had van het zien van die zwijgende gedaanten, hij strekte zijn arm naar de deur uit en beval kortaf:

— Maak dat jullie wegkomt.

De bedienden slopen weg. De grote agent sloot de deur achter hen.

De inspecteur wachtte even en begon toen, tegen Murlock:

— U zei toch dat de bankbiljetten in uw kamerjapon zitten?

— Ja, dat zei ik, antwoordde Murlock, ongeduldig. En bevrijd mij nu van

deze kerel hier, zorg dat ik mijn juwelen terugkrijg en neem als het even kan, ook die dame daar mee. Ik stel haar gezelschap niet langer op prijs.

Onder het spreken liep hij opgewonden met de armen zwaaiend heen en weer.

Toen liep de inspecteur kalm naar de arrestant toe, haalde onder het lopen een groot knipmes te voorschijn en sneed rustig, met een haal de touwen door, die zijn handen op zijn rug samenhielden.

Murlock vroeg op schorre toon:

— Wat heeft dat te betekenen? Waarom maakt u die man los?

— Omdat hij dan gemakkelijker zijn handen kan gebruiken, antwoordde de inspecteur afgemeten.

Toen wierp Murlock zich plotseling op de pseudo Indiër.

Raffles wankelde onder de schok, maar hij bleef overeind en verdedigde zich.

— Maar die man is gek, fluisterde hij verbaasd. Hij is veel sterker dan ik dacht. Charles, er mag geen leven gemaakt worden. De bedienden kunnen nog niet ver zijn.

Murlock probeerde juist, Raffles met beide handen bij de keel te grijpen.

Raffles wist zich nog juist op tijd los te maken en zijn linker vuist deed snel en bijna geruisloos zijn werk.

Murlock, tegen de kaak getroffen, viel als een zoutzak neer.

— Wat is er met de kerel? vroeg de zogenaamde inspecteur op zachte toon en zeer verbaasd.

— Charles, ik begrijp er zelf ook niets van, antwoordde Raffles.

— Ik kon mijn oren niet geloven toen ik hem achter die deur hoorde spreken van een duel, vervolgde Brand.

— Je bent gelukkig juist bijtijds binnen gekomen, zei Raffles terwijl hij uit zijn gebukte houding opkeek want hij was naast de bewusteloze Syriër neergeknield. Ik moet je zeggen...

Hij hield plotseling op, bukte zich wat dieper over het gezicht van Murlock, die daar met open mond lag, snoof een paar maal, stond toen op, met een veranderde uitdrukking op zijn gezicht

en kwam met de handen in de zij langzaam op Odette toe, die het gehele voorval zacht kreunend had gevolgd.

— Zo. Dat is dus de oplossing. Jouw werk, Odette?

— Wat bedoelt u? stamelde de vrouw.

— Probeer mij niet om de tuin te leiden. Ik heb het nu duidelijk geroken. Je hebt hem een middeltje ingegeven, maar je was niet goed op de hoogte en je hebt de dosis veel te sterk gemaakt. Hij moest slapen, niet waar? Heel stevig slapen?

De vrouw kreunde en antwoordde toen plotseling en met wilde vastberadenheid:

— Waarom zou ik het niet zeggen? Jij, zogenaamde inspecteur. Ik herken je nu, je bent al net zo min inspecteur als een secretaris. Het is waar, toen ik jou gisteravond zag, terwijl je toch niets van mij wilde weten, besloot ik er een einde aan te maken. Dat was voor je mij onder je wil bracht. Ik kende het geheim van de safe, ik wilde er

met zijn geld vandoor gaan, omdat ik wel inzag, dat hij mij toch nooit tot zijn vrouw zou maken. Ik wist een slaapmiddeltje, dat ik van een inlander gekregen had en dat gaf ik hem in. Maar ik moet het te sterk hebben gemaakt...

— Te sterk? Je hebt van een lam een tijger gemaakt, van een sukkel een vechtersbaas. Ik ken dat middel wel. Als het niet nauwkeurig wordt afgemeten, verwekt het een razende woede in de kalmste man. Dat verklaart alles. Hij raakte niet in slaap, integendeel. Een dolle woede, een razende jaloezie ontwaakte in hem. Een half etmaal slaap en hij zal weer worden wat hij vroeger altijd was, een mak schaap, laten wij zeggen, een zeer verkwistend schaap. Charles, de bankbiljetten. James, eerbiedwaardige agent, draag deze dame eens naar de auto. Ik denk wel niet, dat zij hier zal willen blijven.

— Alles liever dan dat, zei Odette huijverend. Ik zou het besterven. Ik heb veel pijn. Breng mij... ziekenhuis...

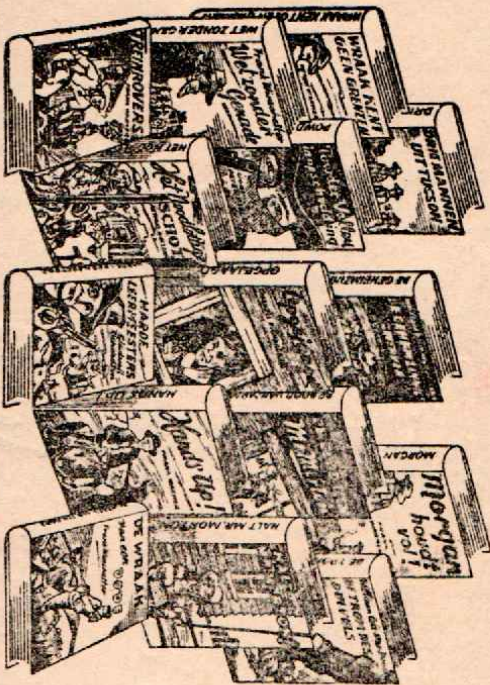
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De priesteres van de dood

15 nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!

15 BOKKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer met f 5.- per maand

1. *Treinrovers,* door Frank Warner
2. *Het Noodlottige Schot* door Arthur Madson
3. *Harde Leermeeesters* door Gladwell Richardson
4. *Hande Up* door Frank Warner
5. *De wrak van een Dode* beide door
6. *Wet zonder Gemade* Frank Winchester
7. *Powder Valley in opschudding* door Petr Field
8. *Opgehangd* door Gladwell Richardson
9. *De dood van Mr. Morton* beide door William
10. *Hals, Mr. Morton* Colt MacDonald
11. *Wraak kent geen grenzen* door Frank Warner
12. *Drie mannen uit Tucson* door Arthur Madson
13. *De geheimzinnige zwerfoc* door William Colt MacDonald
14. *Morgan houdt vol* door Frank Warner
15. *De Tram des Duivels* door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen: totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kostten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden revenslaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzooekt te zenden de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ *
in heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reambourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorkalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM: _____

ADRES: _____